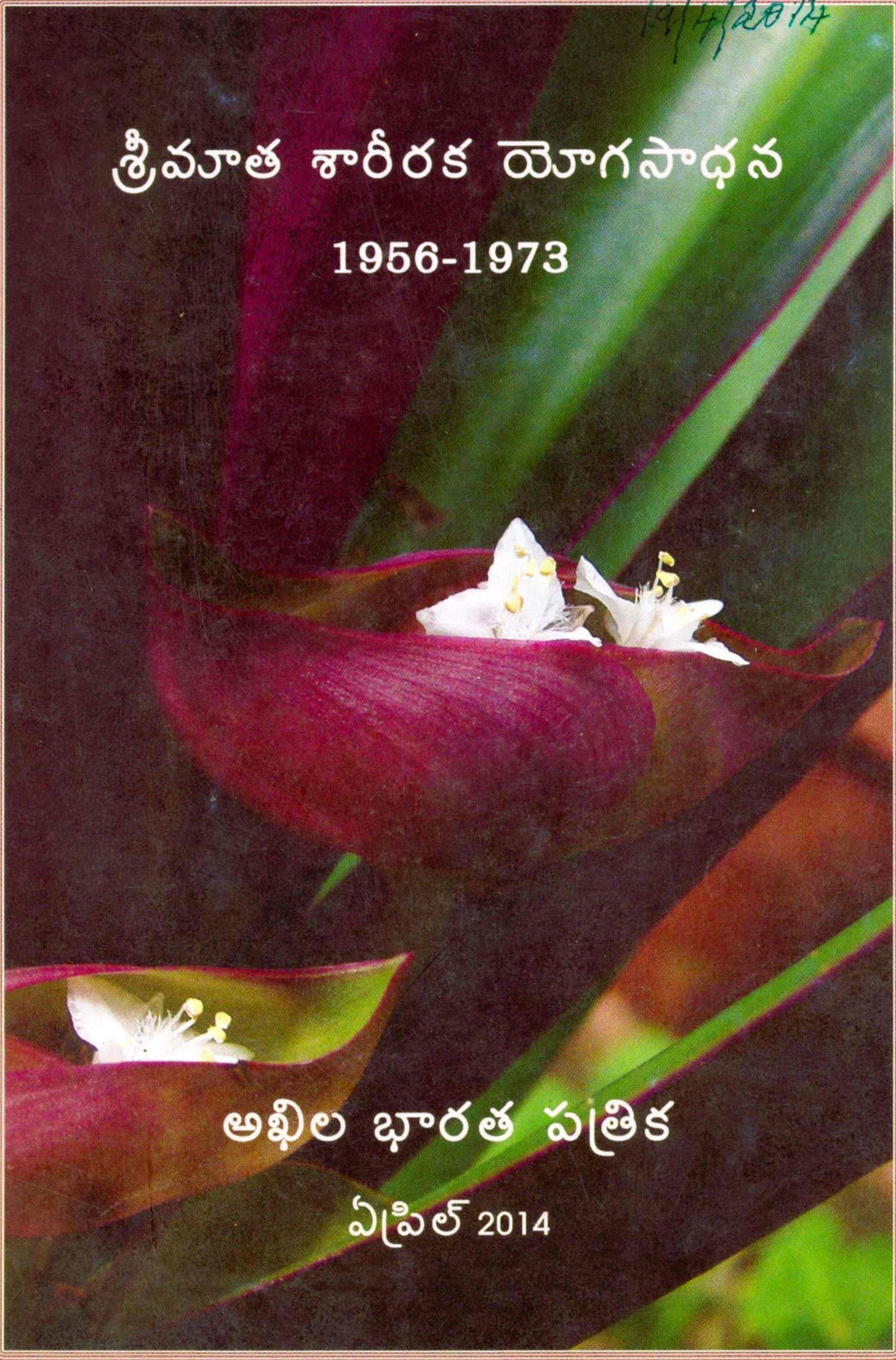
శ్రీమాత శారీరక యోగసాధన

1956-1973

అఖిల భారత పత్రిక

ఏప్రిల్ 2014

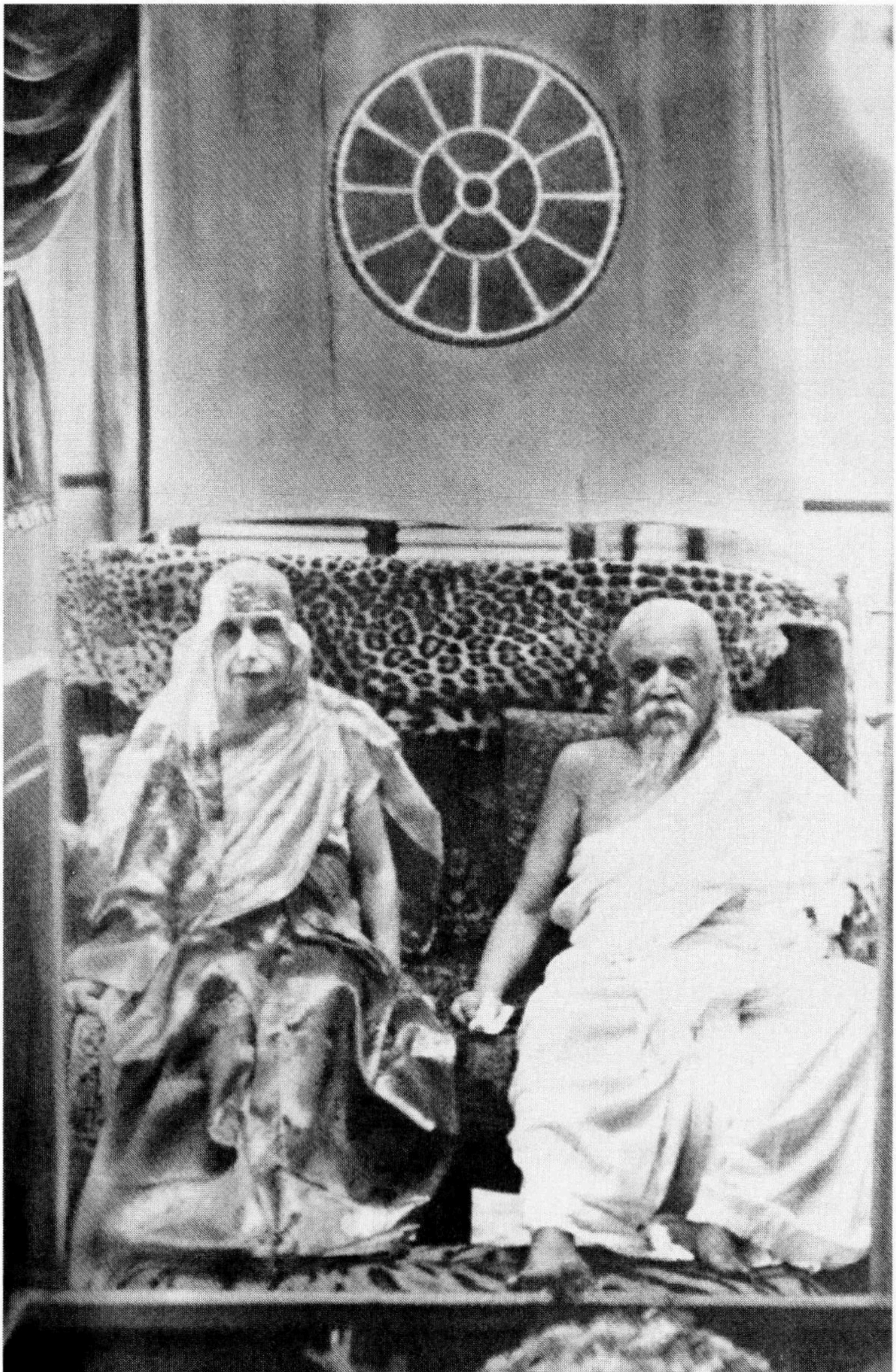
పరిచయ వాక్యాలు

1956-73 మధ్య కాలంలో శ్రీమాత తమ శిష్యుడైన సత్-ప్రేమ్‌తో, ఎన్నో విషయాలతో పాటు, ఆ సమయంలో తమకు కలుగుతున్న యోగానుభవాల్ని గురించి కూడా తరచూ ప్రసంగిస్తుండేవారు. ఈ పర్యాలోచనలు లేక అనుభవాలు, ఈ వ్యాఖ్యలు ఈ రూపాంతరీకరణ మార్గంలో సంకేతాతాత్మక సూచనల లాంటివి — దైహికంగా కొనసాగే యోగప్రక్రియలను స్థిరపరచేవి. ఒక విధంగా ఇవి ఇంకా చేయవలసిన ప్రయత్నాల గురించిన సూచనలని కూడా అనవచ్చు.

ఈ ప్రసంగాలను సత్-ప్రేమగారు గ్రంథస్తం గావించి, 12 సంపుటాలుగా ఫ్రెంచి భాషలోను, ఆంగ్లంలో 'ది మదర్స్ అజెండా' అనే పేరుతో ప్రచురించారు.

శ్రీమాత స్వయంగా తమ యోగం గురించి చేసిన వ్యాఖ్యానాలను ఆ సంపుటముల నుండి ఇటీవలి కాలంలో సంగ్రహించడమైనది. నూతన దివ్యచైతన్య ఆవిష్కరణకు అనువైన విధంగా తమ దేహాన్ని స్థిరపరచుట కోసం ఆమె చేపట్టిన యోగాభ్యాసానికి చెందిన అంశాలు 2012 డిసెంబరు మాసంలో రెండు సంపుటాలుగా — ఒకటి 422 పేజీలు, రెండవది 460 పేజీలు — 'ది మదర్స్ యోగ, 1956-73' అన్న పేరుతో ప్రచురించబడ్డాయి.

ఈ రెండు సంపుటాలలోని కొన్ని భాగాలను ఎంపికచేసి ఈ సంచికలో ప్రచురించడమైనది.

శ్రీమాతారవిందుల దర్శనము

19/4/20

మొదటి అతిమానస సాక్షాత్కారం

(ఆశ్రమ క్రీడాప్రాంగణంలో 1956 ఫిబ్రవరి, 29 నాడు జరిగిన సామూహిక ధ్యాన సమావేశంలో జరిగినది)

ఫిబ్రవరి 29, 1956

ఈ సాయంకాలం వాస్తవికమైన, భౌతికమైన దివ్యసాక్షాత్కారం మీ మధ్యన ఆవిష్కృతమయ్యింది. నేను విశ్వాన్ని మించిన స్వర్ణాకృతిని దాల్చి ఒక బ్రహ్మాండమైన, దృఢమైన స్వర్ణమయ ద్వారానికి ఎదురుగా నిలుచున్నాను. ప్రపంచాన్ని దైవం నుండి వేరు చేసే ద్వారం అది.

ఆ ద్వారాన్ని చూస్తున్నప్పుడు ఒక తృటిమాత్ర ప్రేరణతో నాకు అవగాహన కలిగి స్థిరపరచుకున్నాను, 'సమయం ఆసన్నమయింది' అని. రెండు చేతులతో ఒక బలమైన బంగారు సుత్తిని ఎత్తి ఆ ద్వారంపై ఒక వేటు, ఒకే ఒక వేటు వేసాను. ద్వారం వ్రయ్యలయింది.

వెంటనే అతిమానస దివ్యకాంతి, దివ్యశక్తి, దివ్యచేతన ఒక అవిచ్ఛిన్న ప్రవాహంలా భువిపైకి లంఘించింది.

(Vol. 1, p. 69)

సెప్టెంబరు 29, 1956

...ఒక కాంతి; అది అతిమానసపు బంగారు వన్నె గల కాంతి లాంటిది కాదు, కాని ఒక రకమైన ఉష్ణరహిత ప్రకాశం. రాత్రి వేళ అయినట్లయితే అది భౌతికంగా కనిపించేదని అనుకుంటాను.

...అది నా భౌతిక శరీరం కన్నా సాంద్రమైనది: భౌతిక శరీరం నాకు దాదాపు అవాస్తవమైనదిగా తోచింది — లేశమాత్రమైనదిగా, వ్రేళ్ళ సందుల గుండా జారిపోయే ఇసుక రేణువుల లాంటిదిగా.

...నేను అవాక్కయిపోయాను: మాటలు ఎంతో అల్పమైనవిగా, సంకుచితమైనవిగా, జ్ఞానశూన్యమైనవిగా అనిపించాయి.

...దానిని సిద్ధింపచేసుకొనడానికి క్రమానుసారంగా చోటు చేసుకున్న ఏర్పాట్లను,

కొన్ని పూర్వ అస్తిత్వాలలో నేను గమనించాను.

నాకు అనేకానేక శిరస్సులున్నట్లు అనుభూతి కలిగింది.

...ఫిబ్రవరి, 29 న కలిగిన అనుభవం సాధారణమైనది, కాని ఇది మాత్రం ప్రత్యేకంగా నా కోసమే ఉద్దేశించబడినది.

...ఇది నా కెన్నడూ కలుగని అనుభవం.

...అతిమానస శరీరం ఏ విధంగా నుంటుందో నేను చూడటం ప్రారంభమయింది.

...దైవికమైన సృష్టిధర్మం భౌతికచేతనతో సంయోగమందిన సమయంలో నాకు దాదాపు ఈ విధమైన అనుభవమే కలిగింది. అయితే అది గ్రహించ వీలుగానంతటి సూక్ష్మ మైనది. కాని ఈ అనుభవం మాత్రం భౌతికమైనది — శరీరంలో చోటు చేసుకున్నది.

...ఈ అనుభవం నేను పొందినది కాదు, నేను గ్రహించినది కాదు. నేనే అది.

...అది నా నుండి ప్రసరించింది: వేల వేల మిణుగురు రవ్వలు అందరిలోకి చొచ్చుకపోయాయి. అక్కడ వున్న ప్రతి ఒక్కరిలోకి ప్రవేశించడం నేను చూసాను.

... మరొక అడుగు.

(Vol I, p. 85)

సెప్టెంబరు 16, 1958

(శ్రీమాత తాము దర్శించిన మంత్రముల గురించి ప్రస్తావించారు)

అయితే ఇప్పుడు దర్శనం కాబోతున్న దేమిటి? నాకు ఈ సంస్కృత మంత్రం ఎడతెగకుండా వినిపిస్తుంది:

'ఓం నమో భగవతే'.

అది నన్ను నలువైపులా పరివేష్టించి యున్నది, అన్ని జీవకణాలను అంటిపెట్టుకొని యున్నది. ఒక్క ఉదుటున అవన్నీ ఊర్ధ్వదిశగా ఎగిసిపడుతున్నాయి. వాటితో పాటు నారదుల మంత్రం కూడా:

'నారాయణ, నారాయణ...'

(నిజానికి అది ఒక దైవ ఆజ్ఞాపన. దాని అర్థం: 'ఇప్పుడు నేను కోరినట్లు నీవు

చేయాలి' అని. అయితే అది హృదయం నుండి వచ్చింది కాదు.)

అయితే, అది ఏమై ఉంటుంది?

అది కేవలం ఓ మెరుపులా తటాలున ఎగిసిపడుతుంది; అత్యంత శక్తివంతమైనది. శక్తి మాత్రమే దేనినైనా చేయగలదు. ప్రేమ, ఇసుకలో పారే నీటిలా అదృశ్యమవుతుంది. మనుషులు దివ్యానంద పారవశ్యంలో నిలుచుండిపోతారు... ఏదీ చలించదు! శక్తి అవసరమవుతుంది — శివునిలా వివిధ భంగిమలలో తాండవమాడుతూ...

నాకు ఈ మంత్రదర్శన మయినప్పుడు, దానికి స్వాగతం, వీడ్కోలు పలికితే, అందులో అర్థం: 'స్వాగతం: దైవం ఉనికి ఇక్కడ వున్నది, దివ్యకాంతి ఇక్కడ విల సిల్లింది', వీడ్కోలు: 'నేను వెళ్ళడం లేదు, నేను ఇక్కడనే ఉంటాను' అని.

అయినా, నాకు ఈ మంత్రదర్శన మయినప్పుడు ఏదో జరుగుతుందని నా నమ్మకం.

ప్రస్తుతానికి, అది సూత్రాలు, మంత్రాల లోకి, మన శరీరంపైన సూటిగా ప్రభావం చూపేది, అన్ని కణాలను అంటిపెట్టుకొనేది, తక్షణమే ఇలా చేసేది, (శరీరాన్ని ముందుకు, వెనుకకు, అటూ ఇటూ కదలిస్తారు) ఈ సంస్కృత మంత్రం, 'ఓం నమో భగవతే'.

నేను ధ్యానానికి కూర్చున్న వెంటనే, కేంద్రీకరించడానికి ప్రశాంతమైన ఒక్క క్షణం దక్కిన వెంటనే అది మొదలయ్యేది ఈ మంత్రోచ్చారణతోనే. శరీరంలోను, శరీరకణాల్లోనూ ఒక ప్రతిస్పందన కలుగుతుంది: వాటిలో కదలికలు ప్రారంభమౌతాయి.

'నమో' అనే పదంలోని మొదటి అక్షరం హ్రస్వాక్షరంగా ఉచ్ఛరించబడుతుంది — 'నఃమో' లో 'న' లాగా; చివరి పదం 'భ-గ-వ-తే' గా ఉచ్ఛరించబడుతుంది.

ఈ విధంగా జరిగింది: ఒకతను పెట్టె నిండా సామాన్లతో తిరిగివచ్చి వాటిని నాకు చూపించడం ప్రారంభించాడు. అలా చూపిస్తుంటే అతని ఉత్సాహం మితిమీరి వాతావరణం ఉక్కిరిబిక్కిరిగా తయారయింది. నాకు తలనొప్పి పుట్టింది, అసహ్య మేసింది. తదుపరి ఆ స్థితి నివారించుటకు ధ్యానించాలని కూర్చోగానే మంత్రం ప్రారంభమయింది.

అది ఇక్కడి నుండి ఆవిర్భవించింది (శ్రీమాత తమ నాభి చక్రాన్ని చూపిస్తారు) ఈ విధంగా, ఓం నమో భగవతే, ఓం నమో భగవతే. అది చాలా తీవ్రంగా సాగింది. ఆ ధ్యానం కొనసాగిన పావుగంట సేపు, అంతా దివ్యకాంతితో నిండిపోయింది!

చిక్కటి ఛాయ వున్న చోట, అది బంగారు పూత పూసిన కంచులా, కొన్ని చోట్ల దాదాపు ఎర్రగా, ఛాయ ఉజ్వలంగా వున్న చోట స్ఫటికంలా తెల్లగా మెరుస్తుండింది. **ఓం నమో భగవతే, ఓం నమో భగవతే.**

మరో రోజున (పైనున్న స్నానాల గదిలో నేనున్నప్పుడు) అది సాక్షాత్కరించింది. అది నా శరీరాన్నంతా ఆక్రమించింది. ఆ విధంగానే దీప్తివంతమయింది. నా శరీరంలోని కణాలన్నీ కంపించసాగాయి. ఎంత శక్తివంతంగా అనుకున్నారు! అందువలన అన్నింటిని, అన్ని కదలికలను ఆపివేసాను. ఆ ప్రకంపన స్థాయిని పెరగనిచ్చాను. ఆ ధ్వని విస్తరిస్తున్నకొద్దీ ప్రకంపనలు కూడ విస్తరిస్తున్నాయి, విశాలమవుతున్నాయి. శరీరకణాలన్నీ తీవ్ర ఆకాంక్షతో నిండిపోయి... శరీరమంతా ఉబ్బిపోయినట్లుగా — భరించలేనంతగా; శరీరం పెట్లిపోతుందేమో అనుకున్నాను.

ఆ స్థితిలో జీవనం కొనసాగించడానికి గాను అన్నింటి నుండి తమను తాము ఉపసంహరించుకున్నవారిని అర్థం చేసుకున్నాను.

దానికి ఎంతో రూపాంతరీకరణ గావించే శక్తి ఉంది! అది మరింతగా కొనసాగినట్లయితే, ఏదో జరుగుతుందని, శరీరకణాల సమతుల్యతలో మార్పు లాంటిది — నాకు అర్థమయింది.

దురదృష్టవశాత్తు నేను దానిని కొనాసాగించ లేకపోయాను. కారణం... నాకు సమయం లేకుండింది — బాల్కనీ దర్శనానికి ముందుగా సంభవించినందువలన, నాకు ఆలస్యమయ్యేటట్లుండింది. నా కెవరో చెప్పినట్లనిపించింది, 'అది చేయడానికి ఏమీ లేనివారికి ఉద్దేశించబడింది' అని. అప్పుడు అనుకున్నాను, 'నేను నా పనికి చెందినదానిని' అని. నెమ్మదిగా వెనక్కు తగ్గాను, బ్రేకులు వేసాను. ఆ కార్యక్రమం అంతటితో ఆగిపోయింది. కాని మిగిలిపోయిందేమిటంటే, ఎప్పుడు ఈ మంత్రం పునశ్చరణ చేసినా... అన్నీ కంపించడం ప్రారంభమౌతుంది.

అందువలన ప్రతివారు వారిపై వ్యక్తిగతంగా పనిచేయగలిగేదేదో దానిని కనుగొనాలి. నేను భౌతికస్తరంలో జరిగేదానిని గురించి మాత్రమే చెపుతున్నాను. ఎందుకనగా, మానసికంగాను, ప్రాణికంగాను జీవి యొక్క అంతరంగ భాగాలన్నింటిలోను ఆకాంక్ష సర్వదా స్వయం సిద్ధమై వుంటుంది. నేను భౌతిక స్తరం గురించి మాత్రమే చెపుతున్నాను.

అందుకని, నీ మంత్రాలకు, నీవు వాటితో ఏమి చేయదలచావో అన్న దాని

మీద అంతా ఆధారపడి వుంటుంది. నేను ఒక చిన్న మంత్రానికే మొగ్గు చూపుతాను, ముఖ్యంగా బహుసంఖ్యాకంగాను, అతి సహజంగాను పునరుక్తం చేయబడాలని అనుకునేవి — ఒకటో, రెండో పదాలు లేక మూడు పదాలు మించనివి. ఎందుకంటే, వాటిని మీరు అన్ని సందర్భాలలో వాడగలగాలి. ఉదాహరణకి, ఒక ప్రమాదం సంభవించ బోతున్నప్పుడు, అది ఆలోచించకుండా, అప్రయత్నంగా, స్ఫురించి, తటాలున పైకి రావాలి. అది లోనుండి అతి సహజంగా, ఓ ప్రతిస్పందనలాగా, వెలువడాలి. అప్పుడే మంత్రానికి సంపూర్ణ శక్తి కలుగుతుంది.

నా విషయంలో, ఏ రోజుల్లోనైతే నాకు ప్రత్యేకమైన కార్యక్రమాలుగాని ఇతర అడ్డంకులుగాని లేకుండా వుంటాయో (నేను మామూలు రోజులు అని అనేవి, నేను మామూలుగా వుండే రోజులు) ఆ రోజుల్లో నేను చేసే ప్రతి పనీ, నా శరీర కదలిక లన్నీ, నేను పలికే మాటలన్నీ, నా చేష్టలన్నీ ఈ మంత్రంపైనే ఆధారితమై వుంటాయి.

'ఓం నమో భగవతే... ఓం నమో భగవతే'

అన్ని వేళల్లో, అన్ని కాలాల్లో

ఇది మామూలు పరిస్థితి. ఇది సూక్ష్మ భౌతిక వాతావరణాని కన్నా తీవ్రమైన, అధిక వాస్తవికమైన వాతావరణాన్ని కలుగజేస్తుంది. అది ఎలాగుంటుందంటే... ఒక మాధ్యమం నుండి ప్రసరితమయ్యే ఉష్ణరహిత ప్రకాశంలా ఉంటుంది. అంతే గాక అది ఒక గొప్ప కర్మాచరణను, అతి గొప్ప కర్మాచరణను గావించవలసి వుంటుంది: అది ఒక ప్రమాదాన్ని నివారించగలదు. అంతేగాక, అది నిన్ను సర్వదా అంటిపెట్టుకొని వుంటుంది.

కాని దానితో నీవేమి చేయాలనుకున్నావో, నీవే తెలుసుకోవాలి.

సత్-ప్రేమ్: ఆకాంక్షను నిలుపుకొనడానికి, గుర్తుంచుకొనడానికి — మనం అతి సులభంగా మరిచిపోతాం గనుక —ఒక విధమైన అలవాటుగా, స్వయం చాలకంగా పనిచేసేదిగా, ఏదైనా...?

శ్రీమాత: నీవు దర్శించినవి, నీకు సజీవ అనుభూతిని కలిగించినటువంటి మంత్రాలు నీ వద్ద లేవా? లేక ఆ మంత్రాలు దీర్ఘమైనవా?

సత్-ప్రేమ్: అవును, అవి దీర్ఘమైనవే. అతను నాకు శ్రీమాత మంత్రమేదీ ఇవ్వలేదు. ఆ మంత్రాలున్నాయి గాని, నాకు ఏమీ ఇవ్వలేదు. నాకు తెలియదు, నాపై వాటి ప్రభావం ఎక్కువగా లేదు. అది ఏదో అత్యంత మానసికమైనది.

శ్రీమాత: అందువల్లనే అది నీలో నుండే వెలువడాలి.

(నిశ్శబ్దం)

ఈ మంత్రం, 'ఓం నమో భగవతే', నాకు కొంత కాలం తరువాత దర్శనమయింది. కారణం, నా కనిపించింది... నాదైన మంత్రం నా కవసరమని తలచాను, అనగా ఒక అనుకూలమైనది, దేహంతో ఈ లోకంలో నిర్వహించవలసిన పనితో సామరస్యత గలది. సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే అది దర్శనమయింది. నిజానికి, అవసరానికి అందిన సమాధానంగా దానంతట అది సమకూరింది. అందువలన, అవసరమని నీవు భావిస్తే నీ బుర్రలో కాదు, ఇక్కడ (శ్రీమాత హృదయం మధ్య చూపిస్తారు), అది వచ్చి తీరుతుంది.

ఒక రోజున, అయితే నీకు మాటలైనా వినవస్తాయి లేదా అవి నీ హృదయం నుండి పొంగి పొర్లుతాయి... అదే గనక జరిగితే, దానిని నీవు అంటిపెట్టుకోవాలి.

(Vol I, p.194)

జూలై 24-25, 1959

శరీరంలోనికి అతిమానసశక్తి యొక్క మొదటి చొరబాటు.

ఒక వాస్తవికమైన, శాశ్వతమైన సూక్ష్మభౌతిక శరీరంలో శ్రీఅరవిందులు సజీవులై ఉన్నారు.

(Vol. I, p.194)

ఏప్రిల్ 13, 1962

(నెల రోజుల విపత్కర పరిస్థితి గడిపిన అనంతరం శ్రీమాత ఒక అసాధారణమైన నిశ్చితమైన అనుభవానికి లోనై, మొదటిసారి వారి సందేశా న్నిచ్చారు. ఆమె మిద్దెపై తన గదిలో మంచంపై విశ్రమించి వున్నారు. చిక్కి శల్యమైపోయారు. ఉదయం షుమారు 10 గంటలైంది. దూరాన స్కూలు పిల్లల ఆటల సందడి వినవస్తుంది. ఆమె కంఠస్వరంలో చాలా మార్పు కనిపిస్తున్నది.)

రాత్రి నాకు విశ్వయోగమని మనం పిలిచే దానిని గురించి సంపూర్ణ అవగాహన కలిగి హఠాత్తుగా మేల్కొన్నాను. దివ్యప్రేమ లయబద్ధంగా స్పందిస్తూ సాక్షాత్కరిస్తుండింది. ప్రతిస్పందన ప్రపంచాన్ని దివ్యప్రేమలో మరింత ముందుగు

కొనివస్తున్నది. అవి నిత్యసత్యమైన అత్యద్భుత దివ్యప్రేమ యొక్క ప్రతిస్పందనలు, కేవలం దివ్యప్రేమవి. దివ్యప్రేమ సాక్షాత్కారంలోని ప్రతిస్పందన విశ్వాన్ని మరింత ముందుకు కొనిపోతున్నది.

చేయవలసిన కార్యంచేయబడిందనే ధృఢవిశ్వాసంతో పాటు అతిమానస సాక్షాత్కారం కూడా సిద్ధించింది.

ప్రతిదీ దివ్యపురుషునికి చెందినదే; ఏదీ వ్యక్తిగతమైనది కాదు.

ఇది కొనసాగుతుండింది, అవిచ్ఛన్నంగా.

చేయవలసిన కార్యం చేయబడిందనే ధృఢవిశ్వాసం సమకూరింది.

అసత్యం వలన కలిగిన పరిణామాలన్నీ అదృశ్యమయినాయి. మరణం, అస్వస్థత, అజ్ఞానం ఒక భ్రమగా, ఒక అవాస్తవికతగా, ఉనికి లేనివిగా అనిపించాయి... కేవలం దివ్యప్రేమ, దివ్యప్రేమ మాత్రమే ఉండింది — అపారమైనది, తీవ్రమైనది, అత్యద్భుతమైనది, సర్వాన్ని కూడగట్టుకున్నది.

ఏ విధంగా, ప్రపంచంలో ఏ విధంగా వ్యక్తపరచాలి? వైవిధ్యం మూలాన అది అసాధ్యంగా కనిపించింది. అయితే తరువాత సాధ్యపడింది: ఈ లోకం అతిమానస సత్యాన్ని తెలుసుకోవాలని నీవు అంగీకరించావు... "అది తప్పకుండా. సంపూర్ణంగా, సమగ్రంగా అభివ్యక్తమవుతుంది". అవును, అవుతుంది.

కార్యం నెరవేరింది

(సుదీర్ఘ నిశ్శబ్దం)

వ్యక్తిగత చైతన్యం తిరిగి కలిగింది. అది ఒక పరిమితిని గురించిన భావన. బాధ యొక్క పరిమితి. ఆ చైతన్యం లేని వ్యక్తి ఉండడు.

విజయం తథ్యమనుకుంటూ, మళ్ళీ ప్రయాణం సాగిస్తాం.

స్వర్గధామాలు విజయధ్వానాలతో మార్మోగుతున్నాయి

సత్యమొక్కటే నిలిచి వుంటుంది. సత్యమొక్కటే సాక్షాత్కరించాలి. ఇంకా ముందుకు, ముందుకు పోదాం!

ఓ జగదీశ్వరా, ప్రణామాలు. జగత్ప్రభూ, నీకు జయం.

(నిశ్శబ్దం)

ఇక ఇప్పుడు పని ప్రారంభిద్దాం.

ఓర్పు... సహనం... సంపూర్ణ సమభావన, అచంచల విశ్వాసం.

(నిశ్శబ్దం)

నేనేమి చెప్పినా, అనుభవాన్ని మించింది ఏమీ లేదు. ఏమీ లేదు, మాటలు తప్ప మరేమి లేదు.

మన చేతన గూడా అలాంటిదే. పూర్తిగా భగవంతుని చైతన్యం లాంటిదే. అందులో మార్పు లేదు. ఏ మాత్రం మార్పు లేదు.

మానవుడే దేవుడు, మానవుడే దేవుడు, మానవుడే దేవుడు.

(నిశ్శబ్దం)

తరువాత మరింత విపులంగా చెప్తాను. ఉపకరణం ఇంకా సిద్ధంగా లేదు. ఇది ప్రారంభం మాత్రమే.

(శ్రీమాత తరువాత ఈ మాటలు జోడించారు.)

ఈ అనుభవం కనీసం నాలుగు గంటల పాటు ఉండింది. చాలా విషయాలున్నాయి. వాటిని గురించి తరువాత చెప్తాను.

Vol. 3: p. 131)

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

డిసెంబరు 21, 1963

నా క్రియాశీల చైతన్యంలోని సూక్ష్మ మైన అత్యవసరమైన, స్పష్టతతో కూడిన మనోదృశ్యం గల వివేచనాశక్తిని తుడిచివేయాలనే భావనను ఏదో అదృశ్యశక్తి కలిగిస్తూ వుంది. ఆ మనోదృశ్యం, సూక్ష్మదర్శినిలో స్పష్టంగా కనిపించేటంత స్పష్టమైనదిగా నుంది. అనవసరమైన వాటిని వదిలించుకొనడానికి ఇది తోడ్పడుతుంది. కాని ప్రస్తుతం దీనిని మరుగున పరచి, క్రియాశీల చైతన్యాన్ని స్వయంగా నిరంతరం, ప్రత్యేకంగా అవసరమైనదానిని మాత్రమే గుర్తించాలనే సంకల్పం ఒకటి ఏర్పడింది.

దీని అర్థం, తీసివేయడానికి, తిరస్కరించడానికి, పరివర్తన గావించడానికి, నిర్మాణం గావించడానికి కదలిక లున్నాయని, నిర్మాణాత్మక కదలికలను చేపట్టడానికి సమయ మాసన్న మైందని.

శారీరక చేతన ఇంకా బెరుకుగానే వుంది; ఎంత బెరుకుగా నంటే, తనపై తనకు ఇంకా నమ్మకం కుదరలేదు. నిరంతరం జాగరూకతతో, మెలకువగా, గమనిస్తూ,

పరిశీలిస్తూ వుండకపోతే అభ్యంతరకరమైన భావాలు తన మనసులో దూసుకు పోతా యేమో అనే భావన దానికి కలిగింది. ఈ భావనే ఆటంకమైపోతుంది. అందుకే జాగ్రదావస్థలో మెళకువతో నుండాల్సిన అగత్యం మరింతగా ధృవపడింది. విమర్శ అవసరం లేదు. గమనించకూడని వాటిని గమనించకు — గమనించవలసిన వాటినే గమనించు.

అదే పొందవలసిన విజయం — గొప్ప విజయం.

ఆగష్టు 7, 1965

ఈ ఉదయం దాదాపు ఓ గంటసేపు ఒక అనుభవం కలిగింది: భౌతికమైన మనస్సు యొక్క నిజమైన వైఖరి, నిజమైన పాత్రను గురించి — ఆచరణలో, ఆలోచనలో కాదు, ఆసక్తికరంగా వుండింది. ఓ రకమైన ఆనంద తన్మయత్వం... అది మనోనిశ్చలత్వానికి, బాహ్యం నుండి ప్రసరించి అనుక్షణం దానిని కదిలించే (లేక ఎప్పుడు కదిలించకూడదో అప్పుడు కదిలించే అలవాటున్న) భావజాలానికి మధ్య నున్న సంబంధం. అటువంటి అనుభవాలు కలిగాయి. వాటిలో మొదటిది మీ తోటి సంబంధం; అనారోగ్య స్థితి నుండి ఏ విధంగా బయటపడాలి, చైతన్యం ఎలా వికసించాలి, మీ అస్తిత్వం యొక్క సంపూర్ణ సంయమనం ఎలా సమకూరాలి, ఈ నూతన అనుభవం దాని నంతా ఎలా మార్చగలదు, అనే వాటిని గురించి.

ఆ ఆలోచన ఓ గంట సేపు కొనసాగింది. అది ఉదయం నాలుగున్నర, ఆరుగంటల మధ్య కలిగింది.

అయితే అది చాలా ఆసక్తికరంగా నుండింది! నాకు తెలుసొచ్చింది:నాలో నేనిలా అనుకున్నాను 'జీవితం ఇలా ఎప్పుడూ కొనసాగితే మనం దేనిని గురించైనా ఎందుకు ఫిర్యాదు చేయాలి'.

జీవితంలో సరిపడని, దుఃఖకారకమైన ప్రభావాలన్నీ అంతరించిపోవుటయే గాక, (మామాలు పరిభాషలో బాధ అంతరించిందని) జీవియొక్క పురోగతికి ఆత్మ చైతన్యంతో తోడ్పడితే అది ఎంత అద్భుతంగా నుంటుంది!

నేను మాట్లాడేటప్పుడు అది అనుభవాన్ని ఆపుతుంది. అది పునరావృతం కావడానికి నేను కొంతసేపు ఆగాలి. అయితే అది అదే మాదిరిగా పునరావృతమవదు. దాని అర్థం ఆ రోజు కలిగిన అనుభవం ఆ రోజుతోనే సరి. నేను దానిని ప్రస్తావించాను.

ఇక అది అంతటితో సరి. నేను అంతకన్నా మెరుగైన అనుభవం కోసం ముందుకు సాగాలి. మాట్లాడకుండా ఉన్నట్లయితే, ఆ అనుభవాన్ని కొంతకాలం నిలుపుకోవచ్చు — దాని ప్రభావం అంతరించే వరకు. మాట్లాడగానే దాని కాలం తీరిపోతుంది. అది గతంతో కలిసిపోతుంది. నూతనానుభవం కోసం ముందుకు సాగవలసిందే.

ఏదో శక్తి నన్ను నూతనానుభవం వైపుకి ఎల్లప్పుడూ నెట్టుతూ వుంటుంది — ఒక్కో అడుగు ముందుకు నెట్టుతుంటుంది. మంచిదే!

సత్-ప్రేమ్: అది దేనిని గురించి? అది భౌతికమైన మనస్సు పనేనా?

అమ్మ: అది ఒక మనోవైఖరి.

సత్-ప్రేమ్: అది భౌతికమైన మనోభావనేనా?

అమ్మ: అది మనోభావనే. కాని కావాలని కోరినది కాదు. లేక సమిష్టిగా వాంఛించినది కాదు. ఆలాంటిదేమీ కాదు; కేవలం అది తనకు తానుగా అర్థం చేసుకున్నది.

అది నిశ్శబ్దంగా వుంటూ కార్యాచరణ గావించుట నేర్చుకున్నది. నిశ్శబ్దంగా నుంటూ కార్యాచరణ గావించుట ఎంత అభినందనీయం!

(నిశ్శబ్దం)

నేను దానిని వ్యక్తపరచినపుడల్లా, అది గతంలోకి దూరంగా జరిగిపోతుంటుంది. (శ్రీమాత సత్-ప్రేమ వైపు చూసి) ఏదో అడగాలనుకున్నావు? అడుగు.

సత్-ప్రేమ్: నేను అడగాల్సిన ప్రశ్న ఏమీ లేదు. మీరు చెపుతున్న దాంట్లో లీనమైపోయాను.

(శ్రీమాత కొనసాగించారు)

భౌతిక మనస్సు ఒక దీర్ఘమైన వృత్తాకారం బోలి వుంటుంది. దాని ననుసరించడం ఎంతో శ్రమ, విసుగుతో కూడుకున్న పని. అయినా కొన్ని వారాలుగా దాని దైనందిన కార్యక్రమాన్ని, యాంత్రికంగా కొనసాగే పనులను అనుసరించడం ప్రారంభించాను. నేను చాలా సార్లు చెప్పాను, ఈ భౌతిక మనస్సు ఓటమి వైపే దారితీస్తుందని, ఎల్లవేళలా నిరాశావాది అని, అనవసర జోక్యం చేసుకుంటుందని, సణుగుతుంటుందని, అసంతృప్తి, అపనమ్మకం, అవిశ్వాసాలకు సతమతమవుతుంటుందని. ఒక వేళ ఎప్పుడైనా సంతృప్తిపడి సంతోషంగా వుండే సందర్భం వచ్చినా వెంటనే దానికి, "ఇక చాల్లే ఆపు, ఏదో ఆపద మళ్ళీ దాపురిస్తుంది" అనే భావన కలిగి ఖిన్నపరుస్తుంది. ఈ విధంగా రోజులు, వారాలు నిరంతరమైన పనిలో గడిచిపోయాయి. చివరకు

ఎల్లప్పుడూ ఆత్మనివేదనతో ముగిసిపోయేది. ముందుకు సాగే అవకాశం మొదలయ్యే ముందు, ఏం జరిగిందో అంతా చెప్పాలి. ఉదాహరణకు, జపము, మంత్రోచ్ఛారణ ఒక నియమావళిగా ప్రారంభమై, ఒక సంతృప్తి కలిగిన స్థితికి మారింది. (అయినప్పటికీ విధి నిర్వహణా బాధ్యత కొనసాగింది). అక్కడి నుండి అది ఒక విధమైన అవిచ్ఛిన్న సంతృప్తి స్థితిగా మార్పుచెంది, ఆ స్థితి తరచుగా, నిరంతరం, మరింత సమగ్రంగా కలుగుతుండాలనే కోరిక (మామూలు కోరిక కాదు. కాని ఒక సంకల్పం, ఒక ఆకాంక్షగా) కూడా కలిగింది. అటు పిమ్మట ఈ స్థితిని అస్థిరపరచుటకు తటస్థించే ఆలోచనలనుగాని ఇతరమైన వాటినిగాని అసహ్యించుకొని నిరాకరించుటతో పాటు పనులపైనా, మనుషులపైనా కర్తవ్య నిర్వహణ బాధ్యతా భావన ఉదయించి ఒక గందరగోళ పరిస్థితికి దారితీసింది. చివరిగా అది ఎప్పుడూ పరిస్థితులు మంచిగా మారాలనే ఆకాంక్షతో దైవానికి అర్పించటంతో ముగిసేది. ఇదంతా ఒక దీర్ఘకాల అభివృద్ధి ప్రణాలిక.

ఈ మధ్యనే, కేవలం దైవసంకల్పానికి అనుగుణంగానో లేక వశీకరించబడి నందువలననో ఓర్పుతో అంగీకరించబడిన కార్యాల పట్ల సమత్వభావన కనబరచాలనే ఒక విధమైన సంకల్పం కలిగింది. ఇంతలోనే ఒక స్వేచ్ఛాయుతమైన మనఃపూర్వక స్థితి వలన కలిగిన భావనతో, కార్యాచరణ ఏ వైఖరితో గావించాలో అర్థం కావడం మొదలై, ఆ కార్యాలు అభ్యుదయాత్మకమైనవిగా తోచినవి. ఇదంతా చాలా క్రమానుసారంగా చోటు చేసుకుంది. అటు పిమ్మట ఈ ఉదయం ఈ అనుభవం కలిగింది.

(నిశ్శబ్దం)

ఆ అనుభవాన్ని ఈ విధంగా వ్యక్తపరచవచ్చు: నిశ్శబ్దం వుండగల శక్తిని అలవరచుకోవటం: పై నుండి దివ్యప్రేరణ కలిగినప్పుడు మాత్రమే ఏ విషయాలలోనైనా జోక్యం చేసుకోవటం; ఏ పనిలోనైనా, అది దివ్యజ్ఞాన ప్రేరితమైనప్పుడు మాత్రమే జోక్యం చేసుకోవటం.

దీని వలన ఈ భౌతిక మనస్సు యొక్క ప్రయోజన మేమిటో సరిగ్గా అర్థమయింది. ఎందుకనగా, చైతన్యంలో ఏదో ఒక మూల శ్రీఅరవిందుల వాక్యం ప్రతిధ్వనిస్తుంటుంది. దాని ప్రకారం భౌతిక మనస్సు ఒక అసాధ్యమైన పరికరం. దానిని బహుశా వదిలించుకోవాలి కాని అది వదలకుండా వున్నది. ఏదో పొరపాటున్నదని అనిపించింది: ఎంతగా విమర్శించినా, ఎంతగా నివేదించినా, ఎంతగా చీదరించుకున్నా, ఎంతగా తిరస్కరిం

చినా, అది భద్రంగా నిలిచి వుంది. అయితే, అది నెమ్మది నెమ్మదిగా పరివర్తన చెందుతున్నది. ఇప్పుడు మొదటి అడుగు పడింది, పరివర్తన పథంలో తొలి అడుగు — దాని యాంత్రిక కార్యాచరణ ఆగిపోయిన అనుభవంతో, అనగా మానసిక వికల్పం అంతరించి మనస్సు ప్రశాంత పడ్డది.

ఇది నాకు ఉదయం కలిగిన అనుభవం.

ఇదే ఆఖరి స్థితి అని నేను అనటం లేదు. ఆ స్థితికి చాలా దూరంగా ఉన్నాము. అయితే, అది మరింత అదుపులో వుందని అనవచ్చు. ఈ భౌతిక మనస్సు నిలిపివేత బహుశా గంటా రెండు గంటలు కొనసాగి వుండవచ్చు. నాకు సరిగ్గా గుర్తు లేదు, కాని దాని కార్యాచరణ అంత యాంత్రికంగా మాత్రం లేదు, అన్ని విషయాలు నిశ్చేష్టగా పడిపోయే లాంటి మానసిక స్తబ్దత, మీకు తెలిసే వుంటుంది; దానిని ఇప్పుడు ఈ భౌతిక మనస్సుతో సాధించవచ్చు. అది నిశ్చేష్టగా పడిపోతుంది.

ఇది ప్రారంభం మాత్రమే, కేవలం ప్రారంభం.

అయితే, అది రూఢి అయిందని నిశ్చయమయింది. అది కొన్ని నిముషాల పాటు జరిగినా, అంతకన్నా ఎక్కువ సమయం కొనసాగ గలదని నిశ్చయంగా చెప్పవచ్చు. పర్యవసానంగా, ఈ భౌతిక మనస్సు పరివర్తన చెందే దానిలో ఒక భాగమవుతుంది.

ఆ స్థితి మనకు గొప్ప శక్తి నిస్తుంది. అది ఆగిపోయినప్పుడు, దివ్యప్రేమ ప్రకంపనలు సమృద్ధిగా అభివ్యక్త మవుతాయి.

అది ఈ ఉదయం అత్యంత మహిమాన్వితంగా సంభవించింది.

ఈ విషయాన్ని గూర్చి తరువాత ఆలోచిద్దాం.

జనవరి 21, 1967

ఇదమిద్ధంగా చెప్పలేని విషయమేదో జరుగుతున్నది.

ఈ శరీరం దాని పనులను అది యాంత్రికంగా, సహజంగా, అలవాటుగా చేసుకొని పోతుంటుంది. దానికి వాటి యొక్క ప్రాముఖ్యతగాని, ఉపయోగంగాని పట్టవు. ఏవి ముఖ్యమైన విషయాలు, ఏవి ఆసక్తికరమైన విషయాలు అనే మానసిక లేక ప్రాణిక విచక్షణాదృష్టి దానికి లేదు. అయితే, జీవకణాలు ఇప్పుడు చైతన్యవంతంగా ఎదిగి, నిలకడగా నిలుచుని, తాము ఎలా పనిచేస్తున్నది తమను తాము గమనించడం

ప్రారంభించాయి. "దీనంతటి ప్రయోజన మేమిటి?" అని ప్రశ్నించుకుంటున్నాయి. పిమ్మట ఒక ఆకాంక్ష కలిగింది: "ఏ విధంగా, నిజంగా విషయాలు ఏ విధంగా నుండాలి? మా ప్రయోజనమేమి, మా ఉపయోగమేమిటి, మా మూలమేమిటి? మా జీవనాధారము, మా జీవన ప్రమాణము ఎలా గుండాలి?" ఈ ప్రశ్నలను మానసికంగా వ్యక్తపరిచినప్పుడు, ఈ విధంగా అనవచ్చు: "మాకు దైవికస్థితి అబ్బినట్లయితే, మేమెలాగుంటాము? ప్రస్తుత స్థితికి దైవికస్థితికి మధ్య వ్యత్యాసమేమిటి? దైవికస్థితి ఎలాగుంటుంది?" ఇలా అనుకునేది, ఆలోచించేది వేలకొలది చిన్న చిన్న కణాలతో కూడిన ఒక భౌతిక సముదాయం. అయితే ఏ ఒక్క కణానికి ఒక ప్రత్యేకత లేదు. అన్నీ కలసికట్టుగా వుంటేనే, ఒక కార్యాచరణకు ఆధారభూతంగా వున్నప్పుడే, వాటికి సార్థకత ఏర్పడుతుంది, ఆలోచనాశక్తి ఏర్పడి ఒక ఏకత్వస్థితి సిద్ధిస్తుంది.

ఆ స్థితి ఏమిటి అనేది ఇంకా అనిర్వచనీయమే. ఈ అన్వేషణలో ఒక అవిచ్ఛిన్నమయిన అవగాహన, ఒక దృశ్యమాన భూమిక, అనేక రంగుల కలయిక గల వెలుగు గోచరిస్తుంది. ఆ రంగులు దొంతరలుగా ఏర్పరచబడి లేవు, వివిధ రంగుల చుక్కల సమాహారంగా వుండింది. సుమారు రెండు సంవత్సరాల క్రితం కొందరు తాంత్రికులను కలిసినప్పుడు అలాంటి వెలుగును నేను చూసాను. అది భౌతిక ప్రపంచాన్ని తాంత్రికులు గమనించే 'తాంత్రిక వెలుగు' లాంటిది అని అనుకున్నాను. కాని ఇప్పుడు నాకు అది నిరంతరం కనిపిస్తున్నది, అన్నింటిలోను కనిపిస్తున్నది. బహుశా అది పదార్థమును దాని అసలు రూపంలో చూడటమేమో. సాధ్యమైనన్ని అనేక రంగులు ఒక్కటిగా కూర్చబడినా ఒక దానితో ఒకటి కలిసిపోకుండా, మెరిసే చుక్కల్లా ఒక్క చోట కనిపిస్తున్నాయి. ప్రతి పదార్థము ఇదే విధంగా తయారయి నట్లుగా అనిపిస్తున్నది. నే నింకా నిర్ధారణకు రాలేదుగాని బహుశా ఇదే ఆ స్థితి యొక్క అసలు స్వరూపమేమో! ఏది ఏమైనా అది దాని యొక్క మరికొంత చైతన్యవంతమైన లక్షణం.

కళ్ళు మూసినా, తెరచినా నే నెల్లప్పుడూ అదే చూస్తున్నాను. ఇది దేహానికి సంబంధించిన చిత్రమైన అవగాహన. అదే సమయంలో సున్నితత్వం, మార్పు చెందుటకు అవకాశం కలిగించే రూపం. ఆకృతుల బిరుసుతనంలో కొంత తగ్గుదల కూడా ద్యోతకమవుతుంది. దేహానికి సంబంధించి మొదటిసారిగా ఇటువంటి మార్పే కనిపిస్తూంది. దేహం ఇది వరకులా కాక ఏదో సున్నితమైన మార్పులకు లోనవుతున్న

ట్లుగా వుంది. మనం స్థిరమైన స్థితిని నిలుపుకుంటే దేహం తన పూర్వపు కఠినత్వాన్ని మార్చుకొని మెత్తబడి తన రూపం మార్పునకు అవకాశాన్ని కల్పిస్తున్నట్లున్నది.

బహుశా ఇదే భౌతికస్థాయిలో దైహిక మార్పునకు అవకాశం కలిగించటం కావచ్చు. అనగా, పూర్వపు బిరుసుతనం ఇప్పుడు మెత్తబడి మార్పునకు అవకాశ మివ్వడమన్న మాట. ఇది మొదట్లో చాలా విచిత్రంగా కనిపిస్తుంది, కాని శరీరం మార్పుచెందడానికి కొంచెం కొంచెంగా అలవాటుపడుతూ వుంది. కష్టతరమైన దేమిటంటే, ఒక స్థితి నుండి మరొక స్థితికి మార్పుచెందే క్షణం. ఈ మార్పులన్నీ క్రమక్రమంగా చోటు చేసుకుంటున్నా, కొన్ని సెకన్ల పాటు "ఊహించ లేకపోయామే" అని అనుకునే స్థితి మార్పు జరిగే క్షణంలో చోటు చేసుకుంటుంది.

ఈ విధంగా పాత అలవాట్లు, అనుభవాలు పూర్తిగా అంతరించిపోతాయి. ఈ మార్పు అన్ని విషయాల్లోను సంభవిస్తుంది — రక్తప్రసారం, జీర్ణక్రియ, శ్వాస — అన్నింటిలోను. అయితే మార్పు జరిగే క్షణంలో, ఒక దాని స్థానంలో మరొకటి తటాల్న వచ్చి కూర్చుంటుందని కాదు, రెండింటి మధ్య ఒక విధమైన స్వేఛ్ఛా చలన స్థితి ఏర్పడుతుంది... కష్టమంతా అక్కడే వుంది. కేవలం ఆ భగవంతుని పైనుండే అచంచలమైన ప్రకాశవంతమైన, నిరంతర, స్థిరమైన ధృడవిశ్వాసం. ఆతని యదార్థ ఉనికి యందలి విశ్వాసం వలన మాత్రమే ఈ వ్యవహారమంతా యథాతథంగా కొనసాగుతుంది.

ఈ మార్పు కోసం ఇప్పటి వరకు ఎన్నో ప్రయత్నాలు సముద్రపు అలల లాగా ముందుకు వచ్చి, వెనక్కి తగ్గినట్లు, సర్వసాధారణ అస్తిత్వ పోకడలు, అలవాట్లు, కదలికలు ఎన్నో చోటు చేసుకున్నాయి. దేహము, దేహచైతన్యము యావత్తు గత మార్గాలలోకి తిరోగమించి భద్రతకు భంగం వాటిల్లకుండా చూసుకొన్నది. అయితే ఇప్పుడు, శరీరానికి ఆ విధంగా చేయకూడదని నచ్చచెప్పడం జరిగి, "సరే, ఇక అంతరించడమే జరగాలంటే, అంతరించడమే జరగనీ", అని సమాధాన పడుతుంది. ఏదైతే అదే కానీ అనే అంగీకారానికి వచ్చింది.

భౌతికమనస్సులో ఇలా జరిగినప్పుడు (కొన్ని సంవత్సరాల క్రిందనే ఇది జరిగిందని గమనించాను) మానసికంగా మనుషులు తాము పిచ్చివాళ్ళమై పోతున్నా మేమో అనే భావన కలిగి, వారు భయభ్రాంతు లవుతారు. (భయం వలన అలా జరుగుతుంది.) అందుకని తమను తాము రక్షించుకోవటానికి సహజ జ్ఞానాన్ని

ఆశ్రయిస్తారు. భౌతికంలో జరిగేదానికి ఇది సమానం. మామూలుగా వుండే నిలకడను కోల్పోయిన అనుభూతి కలుగుతుంది. అందుకే చాలా కాలం మనస్సు తన గత కాలపు అలావాట్ల వెనుక దాక్కోవటానికి ప్రయత్నిస్తుంది. అప్పుడు నీవు ప్రశాంతంగా వున్నా ననుకుంటావు, కాని జీవకణాలు ఈ పాత పద్ధతిని ఇంకా సహించే స్థితిలో లేవు. "ఏది ఏమైనా సరే, ఈ మార్పు యొక్క పర్యవసానం చూడాల్సిందే" అనే నిర్ణయాని కొచ్చాయి. ఇదొక గొప్ప సాహసం.

దీని వలన మన మెలా ఉండబోతున్నాము? ఎలా ఉండబోతున్నాము? అని మన మనుకుంటే, జీవకణాలు "మేమెలా ఉండాలి? మేమెలా ఉంటాము?" అని అడుగుతున్నాయి.

ఇది గొప్ప ఉత్కంఠ గొలిపే స్థితి.

(Vol. 8: p. 30)

జనవరి 24, 1968

అంతరంగికంగా సంపూర్ణ మార్పు సంభవిస్తున్నది... మనం చూస్తాము. మన మింకా మార్పు చోటు చేసకుంటున్న సమయంలోనే ఉన్నాము.

యాంత్రికంగా మార్పు లేకుండా ఉండే స్థితి మారిపోతూ వుందని, నా గట్టి నమ్మకం. ఇది మొట్టమొదట మారుతుంది, ఈ యాంత్రికంగా మార్పులేని స్థితి ఏదైతే గతంలో అవసరమయిందో... మీ కర్థమయిందా, మామూలు భౌతిక జీవనం అధికంగా యాంత్రికంగా నుండేది; సరే, ఆ స్థితి ఇప్పుడు అంతరిస్తున్నది. ఈ యాంత్రిక భౌతిక పరిస్థితి మారితే గానీ మనం క్రొత్త మానసిక యుగంలోకి అడుగు పెట్టలేము. అయితే ఈ మార్పు చెందటం కష్టతరమైన పని. అదీ అసలు విషయం.

(Vol. 9, p. 34)

అనువాదం: రామినేని సుందరరామయ్య

ఏప్రియల్ 23, 1968

అది చాలా చాలా కుతూహలం కలిగించే విషయం, చాలా వింతైన విషయం. విచిత్రమైన సంవేదన... అది ఆ విధంగా ఎంత సేపు ఉందో, నాకు తెలియదు, చాలా సమయం, కాని గత కొన్ని దినాలుగా అది చాలా తీవ్రతరం అవుతూ,

ఎంతో కచ్చితంగా ఉంది... ఆ సంవేదన ఈ విధంగా ఉంది (శ్రీమాత సందిగ్ధ స్థితిలో వేలాడుతున్నట్లుగా సంజ్ఞ చేసారు), అస్తిత్వం పాత విధానం నుండి మరలి పోయినట్టుగా (అది వ్యక్తిగతంగా కాదు — భూమండలం మొత్తానికి సంబంధించినదని అనుకోవచ్చు), చిట్టచివరి అంచుకు చేరినట్లుగా — చిట్టచివరి అంచునే చేరింది — నవ్య పద్ధతి కలిగిన అస్తిత్వంలోకి ప్రవేశిస్తున్నట్లుంది; ఆ అస్తిత్వ సంవేదన... ఈ విధంగా అంటూ (అదే సంజ్ఞను రెండు ప్రపంచాల మధ్య వేలాడుతున్నట్లుగా చూపిస్తారు).

పూర్తిగా పాతపద్ధతిలోని అస్తిత్వం (అనుభూతి కలిగే పద్ధతి, ఆలోచనా విధానం, చైతన్యస్థితి కూడా) చూడబడింది... అది అంత కచ్చితంగా, ఏదో వికృతంగానూ లేక దోషభూయిష్టంగానూ కాదు, కాని ఏదో అటువంటిదే — కాని అది కాదు: అది మానవ పద్ధతిలోని అస్తిత్వం. అది తప్పనిసరిగా తీవ్రమైన మానసికాభివృద్ధి ఫలితంగా రూపుదిద్దుకున్న అస్తిత్వ పద్ధతి.

వృద్ధి పొందుతున్నదేదో సుస్పష్టం — మహాచైతన్యం. అది మాటలలో ఏ మాత్రం వివరించి చెప్పలేనిది లేక నిర్వచించలేనిది లేక... ఏ మాత్రం అది కాదు, అది — మహాచైతన్యం (లేదా ఏదో ఒక మాదిరిగా ఒకరికి అది ఏమిటో అనుభూతి కలుగుతుంది) అది మహాచైతన్య స్థితి. కాని అది ఇంకా ఖండ చైతన్యం, అది (నేను ''ప్రయత్నం చేస్తున్నాను' అని చెప్పలేను, ఎందువల్లనంటే అక్కడ ప్రయత్నమంటూ ఏమీ లేదు), అది సంపూర్ణ చైతన్యంలోకి మార్పు చెందుతున్నది. కనుక అది సంధి స్థితి (అదే వేలాడుతున్న సంజ్ఞ). అయినప్పటికీ అది ఇంకా చైత న్యమే (కచ్చితంగా అది ప్రత్యేకమైనదీ, వ్యక్తిపరమైనదీ కాదు, కాని ముక్కలుగా ఉన్నది లేక ఇంకొక విధంగా చెప్పాలంటే, అది ఇంద్రియ గోచరం), అది ఒక చైతన్యం, తాను సంయోగమనే గమనం 'ఎరుకను' కలిగింది. అది ఇంకా అదే, పూర్తి సంయోగం కాదు.

కాబట్టి అది అన్ని విధాలైన అనుభవాలకు ఆలవాలమైంది.

అది (ఆ కొత్త స్థితి) ఏకాగ్రత వలన సిద్ధించినది కాదు లేక మరే విధంగానూ కాదు: అది అస్తిత్వం సహజ పద్ధతి, చిట్టచివరి మార్పులేని స్థితి. కాని అక్కడ ఇంకా విభజనలున్నాయి, అంటే అది ఏ విధంగా ఉందంటే ఒక చైతన్యం మరొకదాన్ని పరిశీలిస్తున్నట్లుగా ఉంది, మరొకటి మొదటి రెండింటిని పరిశీలిస్తున్నట్లుగా — అదంతా

ఇంకా... (అటూ ఇటూ కదులుతున్న సంజ్ఞ). రెండు వేర్వేరు చైతన్యాలు — ఒక దాని నొకటి పరిశీలించే క్రీడగా, ఒకదాని నొకటి ఇంద్రియ గోచరం చేస్తున్నట్లుగా. కనుక అది ఇంకా అసలైనది కాదు.

అదంతా ఈ శరీరంలో జరుగుతున్నది. బహుశా శరీరంలోని వివిధ భాగాలలో జరుగుతున్నదేమో నాకు తెలియదు. అక్కడ 'చైతన్యపుటంతస్తులు' ఉన్నాయి లేక కొన్ని శారీరక ధర్మాల ననుసరించి హెచ్చుతగ్గులుగా పూర్తి తాదాత్మ్యత లున్నాయి — నాకు తెలియదు. కింద, ఇంకా మానసిక ప్రభావానికి సంబంధించిన గ్రహించలేని గత కాలపు విలక్షణానుభూతు లున్నాయి, మనం వాటిని అలవాటుగా 'ఉన్నత' మనస్సు అని పిలుస్తాం (అంతర్బుద్ధి వగైరా). అటు పిమ్మట, చుట్టుపక్కల అంతటా, మొత్తం శక్తుల క్రీడ, సూచనలు, రూపాలు అన్నీ బయటి నుంచి వచ్చేవి. నేను 'బయట నుంచి' అన్నాను కాని 'బయట నుంచి' అనే అనుభూతి లేదు, అటువంటి సంవేదన లేదు, 'ఇక్కడ ఈ మనుషులు', 'అక్కడ ఆ మనుషులు' అనే ఇంద్రియ సంవేదన లేదు — అది ఆ విధంగా లేదు, ఏ మాత్రమూ లేదు, కనీసం శరీరానికి కూడా లేదు.

(శ్రీమాత ఆకస్మికంగా చివరి దాకా సాగిపోయే దీర్ఘ ధ్యానంలోకి వెళ్ళిపోయారు)

(Vol. 9, p. 112)

జూన్ 8, 1968

బహుశా కొన్ని గంటలు (నేను దానిని పట్టించుకోలేదు గనక నాకు సరిగ్గా సమయం తెలియదు), చైతన్యం తిరగబడిందా అన్నట్లుగా (నాకు ఏ మాట వాడాలో కూడా తెలియటం లేదు), నాకు సరిగ్గా తెలియదు, కేంద్రమంటూ ఏదీ లేదు, ఏ కేంద్రం చుట్టూ సమస్తం వ్యవస్థీకృతమైందో అటువంటి కేంద్రమేదీ లేదు; దానర్థం, తన చుట్టూ సమస్తమూ వ్యవస్థీకృతమైన చైతన్యంలాగా దివ్యచైతన్యం లేదు — అది ఆ విధంగా లేదు, అది ఆ విధంగా లేనే లేదు... అది... ఒక విధంగా అసాధారణంగా సులువైనదీ, అదే సమయంలో అసాధారణంగా సంక్లిష్టమైనటువంటిది కూడా.

(శ్రీమాత చాలా సేపు మౌనంగా ఉన్నారు)

ఇప్పుడు కేవలం దాని జ్ఞాపకమే ఉంది, కనుక ఇది ఏ మాత్రం అది కానే కాదు. ఇది జ్ఞాపకం చేసుకోడానికి చేసే ప్రయత్నమే.

కనీసం విభజన సాధ్యాసాధ్యాల సంవేదన కూడా లేదు. నేనిప్పుడు దర్శిస్తాను (శ్రీమాత తన కనులు మూసుకున్నారు). అది ఒక ఐక్యత లాగా ఉంది, లెక్కలేనన్ని వాటితో కలిసిపోయిన ఐక్యతలాగా ఉంది — అవి లక్షల కోట్లు తెలుస్తున్నదా — లెక్కలేనన్ని ప్రకాశ బిందువులు. ఒకే చైతన్యం — ఒకే ఒక్క చైతన్యపు, తమకు తాము ఎరుక కలిగిన, లెక్కలేనన్ని ప్రకాశ బిందువులు.

అది కచ్చితంగా బుద్ధిహీనతలా కనిపించింది, కాని అది బిందువు లన్నింటి మొత్తం కాదు, అర్థమైంది కదా! అది కాదు, మొత్తం కానే కాదు: అది ఏకత్వం, కాని లెక్కించ లేనటువంటి ఏకత్వం. మనం వాడే మాటలే దానిని తెలివిమాలిననదానిగా చేస్తున్నాయి.

అసాధ్యం. భాష సరిపోదు.

(Vol. 9, p. 158)}

జనవరి 4, 1969

ఒకటవ తారీకు, నిజంగా ఏదో వింత జరిగింది... అది కేవలం నేను మాత్రమే అనుభూతి పొందలేదు, ఇతరులు కొంతమంది కూడా ఆ అనుభూతి పొందారు. అది సరిగ్గా అర్ధరాత్రి తరువాత మొదలైంది, కాని నేను 2 గంటలకు అనుభూతి పొందాను. మిగతావారు ప్రొద్దున నాలుగు గంటలకు అనుభూతిపొందారు. అది... నేను దాని గురించి కిందటిసారి కొన్ని మాటలు చెప్పాను, కాని ఆశ్చర్యం కలిగించే విషయ మేమిటంటే అది ఏదీ నేను ఊహించినదాని కనుగుణంగా లేదు (నేను దేనినీ ఊహించలేదు)... లేదా నేను ఇది వరకు అనుభూతి చెందిన వాటి కనుగుణంగా లేదు. అది ఏదో పూర్తిగా భౌతికం, అంటే. పూర్తిగా బాహ్యానికి సంబంధించినది — పూర్తిగా వెలుపలిది — బంగారు రంగుతో ప్రకాశించింది. అది చాలా బలంగా ఉంది, అధిక శక్తియుతంగా ఉంది. కాని దాని లక్షణం చిరునవ్వుతో కూడిన ఔదార్యం, ఒక ప్రశాంతమైన సంతోషం, ఒక విధమైన వికసనపు ఉల్లాసం, ప్రకాశం. అది ఒక రకంగా "సంతోషదాయకమైన కొత్త సంవత్సరం". ఒక శుభాకాంక్ష లాంటిది. అది నన్ను ఆశ్చర్యంలో ముంచెత్తిందని చెప్పాలి.

అది ఉన్న సమయం — నేను కనీసం మూడు గంటలు అనుభూతి చెందాను. తరువాత నేను దానిని పట్టించుకోవడం మానివేశాను; ఏమయిందో నాకు తెలియదు.

కాని నేను దాని గురించి కొన్ని మాటలు చెప్పాను, ఇంకా ఇద్దరు ముగ్గురితో చెప్పాను. వారందరూ ఆ అనుభూతి చెందారు. దానర్థం, అది పూర్తిగా భౌతికం. వారందరూ ఆ విధంగా ఒక విధమైన సంతోషాన్ని పొందారు. కాని అది ప్రీతిదాయకమైన, శక్తివంతమైన సంతోషం... ఆహా, ఎంతో మాధుర్యం, ఎంతో చిరునవ్వు, ఎంతో ఔదార్యం... ఒక విధమైన... అది ఏమిటో నాకు తెలియదు. అది ఏమిటో నాకు తెలియదు, కాని అది ఒక విధమైన ఔదార్యం. కాబట్టి అది ఒక విధంగా మనిషికి చాలా దగ్గరైనది. అది ఎంతో వాస్తవికంగా ఉంది! ఎంతో వాస్తవికం. ఏదో రుచి దానికి ఉన్నట్లుగా ఎంతో వాస్తవికంగా ఉంది: తరువాత ఇద్దరికి లేక ముగ్గురికి చెప్పాను తప్ప, నేను దానిని ఏమాత్రం పట్టించుకోలేదు: వారందరూ దాని అనుభూతి చెందారు. ఇప్పుడు, అది కలిసిపోయిందో లేదో అనేది తెలియదు... అది వెళ్ళిపోలేదు, అది వచ్చింది వెళ్ళిపోవటానికే అన్నట్లు అనుభూతి నివ్వలేదు.

అది మామూలుగా నేను అనుభూతి చెందేవాని కంటె బాహ్యమైన అనుభూతి, చాలా అధికంగా బాహ్యం లోనిది... ఏమాత్రం మానసికమైనది కాదు, నా ఉద్దేశం 'వాగ్దానం' లాంటి భావన లేదు... అది ఒక విధమైన... నా సొంత అభిప్రాయం ఏమిటంటే అది ఒక అపారమైన వ్యక్తిత్వం, అపారమైనది. అర్థం దానికి భూమి చాలా చిన్నది, ఈ విధంగా (*శ్రీమాత ఒక చిన్న వస్తువును తన అరిచేతుల మధ్య ఉంచింది ఒక బంతిలాగా*), ఒక అపారమైన వ్యక్తిత్వం, ఎంతో ఔదార్యం గలది, ఇటు వైపు వచ్చింది... (*శ్రీమాత తన అరిచేతుల మధ్య నున్న చిన్న బంతిని పైకి నెమ్మదిగా ఎత్తుతున్నట్లుగ చూపించింది*). అది సహాయం చేయడానికి వచ్చే వ్యక్తిగతదైవంగా (అయినప్పటికీ అది.... నాకు తెలియదు) అనుభూతి నిచ్చింది. ఎంత ధృఢత్వం! అదే సమయంలో ఎంతో మాధుర్యం కలిగినది, ఎంతో గ్రహణశక్తి కలిగినది.

అది పూర్తిగా బాహ్యం లోనిది: శరీరం ప్రతి చోటా దాని అనుభూతిని పొందింది, ఈ విధంగా ప్రతి చోటా (*శ్రీమాత తన ముఖాన్ని, చేతులను స్పృశించారు*).

అది ఏమిటయ్యుంటుంది? నాకు తెలియదు.

అది సంవత్సరం ఆరంభం. అది ఏ విధంగా ఉందంటే ఎవరో ఒకరు, ఒక దైవం స్థాయిలో నున్నవారు 'సంతోషదాయకమైన సంవత్సరం' అని చెప్పటానికి

వచ్చినట్లుంది, మొత్తం శక్తితో సంతోషదాయకమైన సంవత్సరంగా చేయబూనినట్లుగా ఉంది. అది ఆ విధంగా ఉంది.

కాని అది ఏమిటి?

ఎంతో వాస్తవికంగా ఉంది.

నాకు తెలియదు.

అది... అది వ్యక్తిత్వమా (ఎందువల్లనంటే దానికి రూపం లేదు, నేను ఏ రూపాన్నీ చూడ లేదు, కేవలం అది తనతో తీసుకువచ్చిన (శ్రీమాత తన వేళ్ళతో వాతావరణాన్ని స్పృశించిన అనుభూతిని చూపింది) సంవేదన, అనుభూతి, ఈ రెండూ — సంవేదనా, అనుభూతి, నేను అది అతిమానస వ్యక్తిత్వం అయ్యుంటుందా అని ఆశ్చర్యపడ్డాను... తరువాత అది భౌతికరూపాలలో అభివ్యక్తం అవుతుందేమో?

అప్పటి నుంచి, శరీరం — ఈ శరీరం — అనుభూతి పొందుతున్నది (అంతటా దానితో చొచ్చుకుపోయింది, ఎంతో ఎక్కువగా) అది ఎంతో ఎక్కువగా సంతోషం పొందుతున్నది, తక్కువ ఏకాగ్రతతో, ఎక్కువైన సంతోషంలో, చిరునగువుతో విస్తరిస్తూ జీవిస్తున్నది. ఉదాహరణకు, అది తేలికగా మాట్లాడగలుగుతున్నది. అక్కడ ఒక సుస్వన. నిరంతరం ఔదార్యం ఉట్టిపడే సుస్వనం. ఒక చిరునవ్వుతో, తెలిసిందా, ఔదార్యం ఉట్టిపడే చిరునవ్వుతో, అదంతా ఎంతో గొప్పశక్తితో... నాకు తెలియదు.

నీ కేమీ అనుభూతి కలుగలేదా?

సత్ప్రేమ్: ఆ రోజు నాకు పూర్తిగా సంతృప్తి చెందిన అనుభూతి కలిగింది.

ఆ, అదే! అవును, సరిగ్గా అదే.

అది ఏమయినా అతిమానస వ్యక్తిత్వమా?... అతిమానస శరీరం కలిగే వారంద రిలో అది అవతరిస్తుందా...?

అది ఉజ్వలంగా, చిరుదరహాసంతో, దాని మహత్త్వశక్తి వలన ఎంతో ఔదార్యంతో ఉంది: నేను ఆ విధంగా చెప్పానంటే దానర్థం, సాధారణంగా, మనిషిలో ఔదార్యం ఒక విధంగా స్వల్పంగా బలహీనంగా ఉంటుంది, అంటే అర్థం, అది యుద్ధం గాని, సంఘర్షణ గాని అభిలషించదు. కాని ఇది ఆ విధంగా ఏమాత్రమూ లేదు! ఆ ఔదార్యం తనకు తాను బలంగా ప్రభావం చూపించేటటువంటిది (శ్రీమాత తన రెండు పిడికిళ్ళనూ కిందికి తీసుకువచ్చి కుర్చీ చేతుల మీద ఆనించి చూపింది).

అది నాలో ఆసక్తిని రేకెత్తించింది, ఎందువల్లనంటే అది పూర్తిగా కొత్తగా ఉంది,

ఎంతో వాస్తవికంగా ఉంది. ఇంత వాస్తవంగా ఉంది (శ్రీమాత కుర్చీ చేతులను తాకి చూపించింది), సాధారణంగా భౌతిక చైతన్యం ఏ విధంగా తనకు 'అన్యమైనవి' గా పరిగణిస్తుందో, అంత వాస్తవంగానూ ఉంది. అంటే అది ఏదో అంతరంగ అస్తిత్వమైన చైత్య అస్తిత్వం నుంచి రాలేదని అర్థం: అది సరాసరి శరీరం మీదకు వచ్చింది.

అది ఏమిటి?... అవును, అది అదే కావచ్చు... అది జరిగినప్పటి నుంచి శరీరం ఒక విధమైన ధృఢవిశ్వాసంలో ఉంది, ధృఢవిశ్వాసం. అది ఎలా ఉందంటే ఇక ఏమాత్రం తెలుసుకోవాలనే ఆందోళనా లేక తెలుసుకోవడం సాధ్యం కాదు అనే వాటికి ఆస్కారం లేనటువంటి ధృఢవిశ్వాసంలో ఉంది. "అది ఏమయ్యుంటుంది? ఈ అతిమానస భౌతికం దేనిని పోలివుంటుంది?" శరీరం అచ్చెరు వొందుతోంది. "భౌతికంగా ఏ విధంగా ఉంటుంది", ఇప్పుడు, అది ఏమాత్రం దానిని గురించి ఆలోచించడం లేదు, అది సంతోషంగా ఉంది.

ఎంతో హాయిగా ఉంది.

సత్ప్రేమ్: తయారయి సిద్ధంగా ఉన్న శరీరాలలో అంతటా అది చొచ్చుకు పోతుందా?

అవును... నేను ఆ విధంగానే అనుకుంటున్నాను, అంతే. రూపుదిద్దుకున్న ఆ ఆకృతి అంతటా చొచ్చుకుపోయి, తనకు తాను వ్యక్తమవుతుందని నేను అనుకుంటున్నాను — అంతటా చొచ్చుకుపోయి, తనకు తాను వ్యక్తపరచుకోవటం — శరీరాలలో... అవి అతిమానస శరీరాలవుతాయి.

లేక, బహుశా... బహుశా అతిమానవుడు? నాకు తెలియదు, ఆ రెంటికీ మధ్య బహుశా అతిమానవుడు. అది ఎంతగానో మానవసంబంధమైనదే కాని దివ్యత్వం పాళ్ళు వున్న మానవుడు. నీ కర్థమయిందనుకుంటాను. బలహీనతలు, నీలినీడలు లేని మనిషి; అది అంతా ప్రకాశమానం — అది అంతా కాంతి, చిరుదరహాసం... అదే సమయంలో మాధుర్యం.

అవును, బహుశా అతిమానవుడు

Vol.. 10, p. 18

ఆగష్టు 2, 1969

నేను 'సావిత్రి' రెండవ పుస్తకం చదువుతున్నాను. అది చక్రవర్తి పరివర్తన, అతని అనుభవం అనుకుంటాను. నేను ఎప్పుడో చాలా కాలం క్రితం చదివాను, నాకు గుర్తు లేదు, ఏ మాత్రం లేదు; ఇప్పుడు మళ్ళీ నేను దానిని చదువుతున్నాను... అది పూర్తిగా ఇప్పుడు నా శరీరం ఏ అనుభవాన్ని పొందుతున్నదో అదే వర్ణనను కలిగి ఉంది! అ..సా...ధారణం. నేను ఇప్పుడు మళ్ళీ చదవగానే, స్తబ్ధురాలి నయ్యాను.

అది ఎలా ఉందంటే, నా శరీరం పూర్తిగా దానిని కాపీ చేస్తున్నదా అని అనిపించే ట్లుగా! నాకు పూర్వం చదివినది ఏ మాత్రం గుర్తు లేదు, అణుమాత్రం కూడా... అంటే దానర్థం శ్రీఅరవిందులు దానిని దర్శించారనే — ఆయన దానిని చూశారా, లేక దాని అనుభవం పొందారా? ఏమో నాకు తెలియదు... దానినే వారు భౌతిక అస్తిత్వ అతిమానసీకరణగా పరిగణించారు, 'సావిత్రి'లో, అది నీకు గుర్తుందా?
Vol. 10, p. 277

సెప్టెంబరు 10, 1969

నాకు చెప్పటానికి ఏమీ లేదు.

నా శరీరం అసాధారణ అనుభవాల గుండా సాగిపోతున్నది, కాని అవి చెప్పగూడనివి... అన్ని విధాలైన పరిస్థితులలోను — లెక్కలేనన్ని పరిస్థితులలో — ఒక వ్యక్తి మృత్యుముఖం వైపు ఏ విధంగా సాగిపోతాడు, అతడు జీవితం వైపు ఏ విధంగా సాగిపోతాడు అనేది చూపిస్తున్నట్లుగా ఉంది; ప్రతిదానితోను, ప్రతిదీ, తెలుస్తున్నదా, శరీరంలో ప్రతి భాగం, ప్రతి శరీర అవయవం, ప్రతి పనీ, ఒక దాని తరువాత ఒకటి — చెప్పటం అసాధ్యం, అది చెప్పకూడనటువంటిది.

అది చాలా ఆసక్తిదాయకం.

కాని ఈ శరీరం చాలా విచిత్రంగా నిర్మాణం చేయబడింది, ఎందువల్లనంటే, అది బాహ్యంలో దుష్టసంసర్గం పొందిన ప్రతిసారీ, అనగా, బాధపెట్టాలనే ఇచ్ఛ, నాశనం చేయాలనే ఇచ్ఛ, హాని కలిగించాలనే ఇచ్ఛ మొదలైనవాటితో, సంసర్గం కలిగినప్పుడు, దానికి అర్థం కాదు, అప్పుడు, దానికి... అది ఒక విధమైనటువంటి

శిశురోదోనను కలిగిస్తుంది, తెలిసిందా: "అది ఎలా అవుతుంది?..." అది ఒక కార్యార్థం వినియోగించబడింది, కాని...

(నిశ్శబ్దం)

దానితో పాటుగా ప్రతి నిమిషం వివిధ సంవేదనలు (సహజంగానే, అవి శరీరానివి) అందుకునే విషయంలో దానిని గురించి మొత్తం బోధన జరిగింది, యోగసాధన చేసేటప్పుడు మీకివ్వబడిన బోధన లాంటిది: ఆలోచనల విషయంలో, ప్రతి క్రియలలో, అనుభూతులూ అటువంటి అన్ని విషయాలలో వైఖరి ఎలా ఉండాలో బోధించబడింది, అవలంబించాల్సిన నిజమైన వైఖరి ఎలా గుండాలో బోధించబడింది (అదంతా గతంలో). ఇప్పుడు మళ్ళీ ప్రతి అంశం గురించీ అదే విధంగా వివరంగా బోధించ బడింది. ప్రతి సంవేదన విషయంలోనూ వైఖరి ఏ విధంగా ఉండాలి: ప్రతి సంవేదన — ప్రతి సంఘటన, జరిగే ప్రతిదీ, ప్రతి సంసర్గమూ. అది ఎంతో జాగ్రత్తతో పరిశ్ర మతో కూడుకున్న పని, ప్రతి అంశమూ దాని వివరాలతో, అదంతా సర్వసాధారణ వైఖరితో కలిసి కొనసాగింది; కాని, ఆ సర్వసాధారణ వైఖరిని శరీరం ఎప్పుడో అంగీకరించి గ్రహించినది, అది స్థిరంగా కుదురుకున్న విషయం — ఇప్పుడు ఇది, సాధ్యమవటానికి చేసే పని, ఇది, ప్రతి నిమిషం ఎంతో జాగ్రత్తతో పరిశ్రమతో కూడుకున్న పని... అదేమంత ఆసక్తిదాయకమైంది కాదు. కేవలం శరీరం మాత్రమే ఆసక్తి కనబరుస్తోంది; అయినప్పటికీ, అదే మాత్రమూ ఆకర్షించబడటం లేదు — అది ఒక విధంగా జాగ్రత్తతో పరిశ్రమతో కూడుకున్నది, జాగ్రత్తతో పరిశ్రమతో కూడుకున్న పని. చర్యలలోని వైఖరులకు జరిగే ప్రతిక్రియలు — ప్రజలు ఏమంటారు అనేది కాదు, అది కానే కాదు, కేవలం వారి హావభావాలు, వారి వైఖరులు, అవన్నీ. అసలైన శారీరక వైఖరిని నిరంతరం కలిగి ఉండటం ఎలా.

అది జాగ్రత్తతో, పరిశ్రమతో కూడుకుని దీర్ఘకాలం పట్టే పని.... అందులో ఆకర్షించేది ఏదీ లేదు.

Vol. 10, p. 325

నవంబరు 15, 1969

ఏమయినా ప్రత్యేక విషయం మోసుకొచ్చావా?... నా కంటూ, నాకేమీ లేదు, ఏదో చాలా చిన్న విషయం తప్ప, అది రాత్రి జరిగింది, మొట్టమొదటిసారి జరిగింది,

ఎడతెగకుండా 2 గంటలు (నేను మాత్రం కేవలం ఎప్పుడూ ఏ విధంగా ఉంటానో ఆ విధంగానే ఉన్నాను) ఆ మహాశక్తి... నేను స్పాంజిలా ఉన్నట్లుగా అనిపిస్తుంది. నాకు దానిని గురించి ఏ విధంగా చెప్పాలో తెలియటం లేదు: అదేమీ 'పైనుంచి' వస్తున్నట్లు లేదు లేక ఈ విధంగానూ లేదు సమాంతరంగా (సంజ్ఞ), కాని అది వచ్చింది — నేను ఒక గొట్టంలాగ వున్నాను. అది ఆగిపోకుండా – ఆగిపోకుండా బయటకు పోతూనే ఉన్నది... ఒక గంట సమయం, ఆ మహాశక్తి, అత్యధికమైనటువంటి బంగారురంగుతో, బయటకు వెళ్తూనే ఉన్నది, తరువాత అది ప్రపంచమంతటా పరచుకున్నది. నేను దానిని మొదటిసారి భౌతికంగా అనుభూతి పొందాను — నేను భౌతికంగా అనుభూతి పొందాను. దానికి అంతటి అసాధారణమైన శక్తి ఉంది! ఈ శరీరం ఏ విధంగా ఉందంటే.... నేను ఒక నీటి కుళాయి లేక ఒక గొట్టంలా, అర్థం అయ్యిందా, కాని అది కచ్చితంగా ఒక నిర్దిష్టమైన ప్రాంతం నుంచి రాలేదు: నేను అందులో మునిగిపోయానా అని అనిపించే విధంగా, తరువాత, నా గుండా అది పోతూనే, పోతూనే ఉంది (*శ్రీమాత తన గుండా ప్రతి చోటా అది పరుచుకున్నటువంటి సంజ్ఞను చేసింది*) ఈ రోజున తెల్లవారు ఝామున 2 గంటలకు పైగా అది ఆ విధంగా పోతూనే ఉన్నది, అది, ఒకటీ నాలుగూ మధ్య (నాకు సరిగ్గా తెలియదు); అది ఆ విధంగా రెండున్నర గంటలకు పైగా జరిగిందని నేను అనుకుంటాను. నేను ఆ మహాశక్తిని చూశాను. అది భూమిని తాకటానికి ఈ శరీరం కేవలం ఒక త్రోవగా మాత్రమే పనిచేసింది — ఆ మహాశక్తి వచ్చింది, తరువాత అది బయటకు పోయి, పరచుకుంది. అది వెళ్ళింది.... నేను అదంతా చూశాను, పిలిచిన వారందరి వైపుకు వెళ్ళడం నేను చూశాను. దానికి నిర్దేశన పూర్తిగా ఎరుక కలిగిన చైతన్యంతో చేయబడింది, నేను మట్టుకు.... ప్రశాంతంగా, (నవ్వు), నేను ఒక గొట్టంలాగా మాత్రమే ఉన్నాను.

కేవలం ఇది మాత్రమే చెప్పదలచుకున్నాను.

అది భౌతికంగా జరగడమనేది అదే మొదటిసారి, అది భౌతికమైనది.

Vol. 10, p. 425

అనువాదం: డా, త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

జూలై 1, 1970

మొదటిసారిగా ఒక ఆసక్తికరమైన అనుభవం కలిగింది. అది నిన్న లేక మొన్న కావచ్చు (నేను మరచిపోయాను). 'ఆర్' సరిగ్గా నా ముందు ఇక్కడే మోకాళ్ళపై కూచొని వుంది. ఆమెను మించి (యెనిమిది అంగుళాల యెత్తును సూచిస్తూ) వున్న ఆమె చైత్యపురుషుని చూచాను. ఆమె భౌతిక దేహం కన్న చైత్యపురుషుడు యెత్తు వుండగా చూడడం ఇదే మొదటిసారి. అది స్త్రీయో, పురుషుడో చెప్పలేని లింగరహిత జీవి. అదెప్పుడూ అలాగా వుండి వుండవచ్చు, నాకు తెలియదు, కాని ఆ సమయంలో నేను ఆ విషయాన్ని చాలా స్పష్టంగా గ్రహించాను. "ఈ చైత్య పురుషుడే గదా అతిమానసజీవి రూపంగా తయారయ్యేది" అని నాలో నేను అనుకొన్నాను.

దాన్నలా చూచాను. ప్రత్యేక రూపురేఖ లున్నాయి గాని మరీ కొట్టొచ్చినట్లు స్పష్టంగా లేవు. పురుష లేక స్త్రీ కాని జీవి అనీ, ఇద్దరి లక్షణాలు కలగలసి వున్న జీవి అనీ చాలా స్పష్టంగా తెలిసింది. ఆ జీవి ఆమె కన్న పొడుగ్గా వుంది. ఆమె భౌతిక దేహాన్ని మించి అన్ని వైపులా (దాదాపు యెనిమిది అంగుళాల పెద్దదిగా) వుంది. ఆమె నా యెదుట అలా వుంది (సంజ్ఞ). దాని రంగు... అది గనుక పదార్థ దేహానికి బాగా దగ్గరగా వస్తే ఆరోవిల్ రంగు (నారింజ) అవుతుంది. ఒక తెర వెనుక నుండి కన్పించునట్లుగా పేలవంగా, మృదువుగా వుంది. మరీ అంత కచ్చితంగా లేదు, కాని అదే రంగు. దానికి జుత్తు కూడా వుంది, కాని... అది మరేదోగా వుంది. మరొ సారి కన్పిస్తే ఇంకా బాగా చూస్తానేమో.

కాని నా కది చాలా ఆసక్తి కలిగించింది. ఎందుకనంటే ఆ జీవి నాతో ఇలా చెప్పాలనుకొంటున్నట్లు అన్పించింది. "అతిమానస జీవి యెలా వుంటుందో అని ఆశ్చర్యపోతున్నావు గదూ — ఇదిగో ఇక్కడుంది చూడు!" అదక్కడుంది. అది ఆమె చైత్యపురుషుడు.

చైత్యపురుషుడు దృగ్గోచరమౌతాడు... అది పరిణామానికి అవిచ్ఛిన్నంగా కొనసాగే సామర్థ్యాన్నిస్తుంది అనేది యిట్టే తెలిసిపోతోంది. అదెవరికైనా తెలుస్తుంది. ఏదీ నిర్హేతుకం కాదనే, ప్రతిదాని వెనుక ఒక దివ్య ప్రామాణికత వున్నదనే ఒక స్పష్టమైన అవగాహనను ఈ సృష్టి మనకు కలిగిస్తుంది. అది మన మానవ ప్రామాణికత

లాంటిది గాదు, మన ప్రామాణికతల కంటె చాలా చాలా వున్నతమైన ప్రామాణికత అది. నేను దాన్ని చూచినపుడు ఆ ప్రామాణికతకు పూర్తి సంతృప్తి కలిగింది. అది కూడా 'ఆర్' ఇక్కడున్నపుడు, ఏ మాత్రం నీడ పడకుండా అతిమానస వెలుగు లోనికి (నా ద్వారా) పోవడం నా కనుభవమైంది. 'ఆర్' కు అటువంటి దేమైనా వుందేమో నాకు తెలియదు. ఈ సారి ఆ దర్శనం నిజంగా ఆసక్తిని కలిగించింది. బాగా ఆసక్తి కలిగింది. ప్రశాంతంగా "కాని నీవు దాని వెంట... సరే ఇదిగో, ఇది అది" అని నాకు చెప్పింది.

ఈ దేహంలో నుండి మనస్సుకు, ప్రాణికానికి ఉద్వాపన చెప్పి చైత్యపురుషుడిని యెందు కుండనివ్వవలసి వచ్చిందో అపుడు నా కర్థమైంది. (గతంలో చైత్యపురుషుడు సహజంగానే సమస్త చలనాన్నీ నియంత్రించాడు. అదేం క్రొత్త కాదు, అపుడు యిబ్బందు లెంతమాత్రం లేవు. తమ అభిప్రాయాలను, తమ వైఖరులను జోడించే మనస్సుకు, ప్రాణికానికి సంబంధించిన సంక్లిష్టతలన్నీ మటు మాయమైనాయి) అందుచేత "ఆఁ, అదీ సంగతి. ఈ చైత్యపురుషుడే అతిమానస జీవిగా తయారు గావాలి," అనే విషయం నా కర్థమైంది.

చూడ్డాని కదెలా వుంటుందో తెలుసుకోవాలని నేనెన్నడూ చింతించ లేదు. కాని నేను దాన్ని చూచినపుడు అర్థం చేసుకొన్నాను. దాన్ని చూచాను, ఇంకా చూస్తున్నాను. నాకు జ్ఞాపకం వుంది. దాని జుత్తు దాదాపు యెరుపు రంగులో ఉంది, చిత్రంగా వుంది. (అది యెర్ర జుత్తుగాదు, కాని అలా కన్పించింది) అదెలా కన్పించిందో! యెంతో చక్కటి రూపం, నాజూకుగా వుంది... ఓహ్ అది అసాధరణం, అసాధరణంగా వుంది!

నా కళ్ళు తెరుచుకొనే వున్నాయని నీకు తెలుసుగా, అది దాదాపు భౌతిక దృష్టి. అప్పుడెవరైనా అర్థం చేసుకోవచ్చు! అన్నీ ఒక్కసారిగా, సమస్త సందేహాలు మటుమాయమైనయాయి. అంతా స్పష్టపడింది, తేలికగా.

(మౌనం)

సదా జీవిస్తూ వుండిపోయేది, కచ్చితంగా చెప్పాలంటే చైత్యపురుషుడే. అది వాస్తవరూపం ధరించడం అంటే మృత్యువుతో పనిలేకపోవడమే. కాని 'పని లేకపోవడం'... దేనితోనో పనిలేకపోవడం అంటే, అది పరమ సత్యాని కనుగుణంగా లేకపోవడమన్న మాట. అలా లేనిదే నెమ్మదిగా అంతర్థానమైపోతుంది — చైత్యపురుష

రూపం లోనికి రూపాంతరీకరణ చెందడానికి శక్తి చాలనిది, చైత్యసత్తలో భాగం కాలేనిదంతా అంతర్ధానమౌతుంది.

చాలా ఆసక్తికరంగా వుంది.

సెప్టెంబరు 1, 1971

కేవలం దైవం వల్లే మనగలిగేటట్లు ఈ దేహానికి బోధించాను. ప్రతిదానికీ దైవం మీదే ఆధారపడేటట్లు దానికి నేర్పాను, పూర్తిగా, సంపూర్ణంగా ప్రతిదాన్ని, దేన్నీ మినహాయించకుండా, ప్రతిదానికీ దైవం మీదే ఆధారపడేటట్లు ఈ దేహానికి నేర్పాను... దేని కోసమో ఒత్తిడి కూడా వుంది. చేతన తన అత్యున్నత స్థాయిలో దైవచేతనతో అనుసంధానమైనవుడు మాత్రమే, అస్తిత్వం కలిగి వున్న స్పృహ ఉంటోంది. అది అసాధారణ రీతిలో తీవ్రతరమైంది. భౌతికం రూపాంతరం చెందినపుడు, అది అత్యంత ఘనిష్టంగా, మార్పు చేయనలవి గానట్లు — సంపూర్ణమైనట్లు అవుతుంది తెలుసా. అది యెంతో ఘనిష్టం... దైవంలో వుండటం, ఆయన వల్లనే, ఆయన కోసమే ఉనికిలో వుండడానికే... సాధారణ చేతనలో కాదనేది స్పష్టమే, కేవలం, కేవలం మానవచేతనలో ఉండడానికి, ఆ (మహోన్నత) చేతనకు మధ్య యెంతో గొప్ప భేదం వుంది. అదెంత గొప్పదంటే ఒక చేతన మరో చేతనకు మరణసదృశంగా కన్పిస్తుంది. అదలా వుంటుంది గనుక, భౌతిక సాక్షాత్కారం నిజంగా ఒక ఘనిష్టమైన సాక్షాత్కారమని అర్థం.

ఊర్జం అలా కేంద్రీకరించడం మొదలైంది. (అది రూపుదాల్చడానికి ఇంకా చాలా దూరం వుంది, కాని...) ఆ విషయాలెలా వుంటాయో, అవగాహన ఆరంభమైంది. నిజంగా... నిజంగా అద్భుతం. అంతే గాదు యెంతో శక్తివంతం. ఒక శక్తి, చేతనలో ఒక వాస్తవికత, మరింక దేనికీ, నిర్ద్వంద్వంగా మరింక దేనికీ లేవు — ప్రతిదీ ప్రాణిక లేక మానసికమైనదిగా, అస్పష్టంగా, అవాస్తవికంగా కన్పిస్తుంది. అదే సమయంలో, ఇది ఘనిష్టం (అమ్మ, తమ గుప్పిళ్ళను బలంగా బిగిస్తారు) అదెంతో ధృఢమైనది.

(అమ్మ అంతరంగం లోనికి పయనిస్తారు)

అభివ్యక్తం కావాలనుకొనే పరాశక్తిని భరించగల ఒక భౌతిక జీవిని సృజించడంలోనే కష్టమంతా వున్నదని అనిపిస్తోంది. దైహిక చేతనలన్నీ అభివ్యక్తం అయ్యే, అన్నింటినీ

అతిశయించే పరాశక్తి ధాటికి నిలబడలేనంత బలహీనమైనవి, పెళుసైనవి. అందుచేత దేహం దానికి అలవాటు పడవలసి వున్నది. అటువంటి, ఒక అద్భుతమైన క్షితిజ క్షణిక ఆకస్మిక దర్శనం అది అనిపిస్తుంది, కాని అది సర్వాతిశయమైన అద్భుతం. దేహమెంత వరకు భరించగలదో అంత వరకు మాత్రమే స్వీకరించ అనుమతించబడింది.

తదనుగుణంగా దేహంలో కొంత సవరణ జరగాలి. విశ్రాంతి, ఆహారం విషయంలో అది బాగా స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. (ముఖ్యంగా ఆహారం విషయంలో) అవి చాలా విచిత్రం... మార్పిడి... మార్పిడి జరుగుతున్న మధ్య కాలంలో అది చాలా విచిత్రంగా వుంటుంది.

తగిన నమ్యత దేహాని కున్నదా? నాకు తెలియదు. అది నమ్యతకు సంబంధించిన విషయం. నిలద్రొక్కుకొని (*తన ద్వారా ఏదో ప్రవహించిపోతున్నట్లు అమ్మ సంజ్ఞ చేస్తారు*) అభివ్యక్తం కావాలనుకొంటున్న పరాశక్తికి ఏ విధమైన అవరోధాన్ని కలిగించకుండా అది ప్రసారం చేయగలిగి వుండాలి.

దర్శనాలన్నీ కేవలం భవిష్యత్ పర్యవసానాలు. అందుచేత... పైకి కన్పించే ఆకారం అన్నింటి కన్నా చివరకు మార్పు చెందుతుంది.

నవంబరు 27, 1971

(*అమ్మ, ఒక కాగితాన్ని సత్ప్రేమ్‌కు యిస్తారు*) నాకు నిన్న కలిగిన అనుభవం యిది. (*అమ్మ కనులు మూసుకొని చిరునవ్వు చిందిస్తారు*) హఠాత్తుగా నేను చూచాను — ఈ ప్రపంచాన్ని మరో విధంగా చూచాను. ఒక్క క్షణం పాటు, ఆకస్మికంగా... ప్రపంచాన్ని దైవం చూచే విధంగా నేను చూచాను. అర్థమైందా? మానవదృష్టి యెంత మాత్రం లేదు. ఎంతో అద్భుతమైనదాన్ని దేన్నో చూచాను... అదెంతో అద్భుతంగా వుంది, దాన్ని వర్ణించలేను. ఆ తరువాత నెమ్మదిగా మానవ చేతన తిరిగి వచ్చింది... ఓహ్! (*అమ్మ రెండు చేతుల్తో తమ నుదుటిని పట్టుకొంటారు*)

"దైవానికి మానవులందరి యెడల సమాన ప్రేమ వుంది. చాలామందిని దివ్య ప్రేమను గ్రహించకుండా చేసేది చేతనకు సంబంధించిన అస్పష్టత" అని అన్నాను. ఆ తరువాత ఈ అనుభవం, ఇంతకు ముందు నీకు చెప్పిన అనుభవం కలిగింది.

"...పరమ సత్యం అద్భుతం. మన అవగాహనలోనే అది వికృతం అవుతుంది".

అవును. ఆకస్మికంగా జరిగినట్లు... కొద్ది క్షణాలు దైవం చూచేటట్లు నేను ప్రపం

చాన్ని చూచాను. దానికి... మాటలు లేవు, అది అవర్ణనీయం. అపుడు నా కర్థమైంది. మొత్తం స్పష్టమైంది. స్పష్టం, సుస్పష్టం.

వ్యక్తిగత చేతన కూడా దైవానుభవాన్ని పొందాలని, దైవం కోరుకొంటున్నాడని నేను చెప్పిన విషయం నీకు గుర్తుందా, ఇది అదే. వ్యక్తిగత చేతన (నాకు ఆ విషయం తెలుస్తూనే వున్నది గనుక) ప్రపంచాన్ని చూస్తోంది... అకస్మాత్తుగా, దైవానికి ప్రపంచం యెలా వుంటుందో అలా తయారై కన్పించింది... అది అవర్ణనీయం.

అది చేతనతోనే ప్రారంభం కావాలనేది స్పష్టమే. తరువాత, కొద్ది కొద్దిగా వస్తువులు అలా తయారవుతాయి, అంటే అర్థం, దైవం వాటి నెలా యెరుగుతాడో అలా తమను తాము యెరుగ గలుగుతాయి.

డిశెంబరు 8, 1971

చేయవలసిన పనిలో మార్పు లేదు. దేహం ఒక... (ఏమిటి) ఒక అనుసంధాన కేంద్రం (*అమ్మ తమ లోనుంచి సాగిపోయే ఒక ప్రవాహ మార్గాన్ని సంజ్ఞతో చూపిస్తారు*) లా వుంది. కాని ఆ విషయం దానికి తెలియకుండానే అదలా తయారైంది. కారణం ఆ చర్య చాలా విశాలమైనది — అది చాలా విశాలం, సంక్లిష్టం — చేతనకు అన్ని వివరాలూ తెలియవు. దివ్య క్రియాశక్తి పని చేస్తున్నదనే సంవేదన మాత్రమే వుంటుంది. అంతే. అది మారదు, రేబవళ్ళు నిరంతరం కొనసాగుతుంటుంది.

నా రాత్రులు. నిద్రపోతున్నాననే భావనే కలుగదు. కాని నాకు తెలియకుండానే కాలం అలా గడచిపోతోంది. కేవలం దివ్యక్రియాశక్తులు (అమ్మ) నా ద్వారా సాగిపోతున్నాయి. కాని అవి యేం చేస్తాయో నాకు తెలియదు. (అమ్మ) నా ద్వారా పోతున్నాయనేది మాత్రం తెలుసు, అంతేగాక యిక్కడా, అక్కడా కేంద్రీకరిస్తున్నాయి. కాని నాకేం ఆతురత లేదు. పని చేస్తుండే క్రియాశక్తులు సాగిపోవడానికి యేదీ అవరోధం కలిగించకుండా వుండేందుకు, ఆ ప్రక్రియ నిరాటంకంగా కొనసాగడానికి చాలా ప్రశాంతంగా వుండడమనే భావనలే వుంటున్నాయి.

గంటల తరబడి, రోజుల తరబడి అది అదే విధంగా వుంటోంది. తెలియకుండా కాలం గడచిపోతున్నదనే భావన వుంటోంది. ఎంతో కాలం కాదు, కాదు... (*అమ్మ తమ అంతరంగం లోనికి పయనించారు*).

మార్చి 25, 1972

సత్ప్రేమ్: ఒక రోజు మీ, మార్పు చెందుతున్న దేహాన్ని దర్శించిన మీ అనుభవాన్ని గురించి సుజాత నాకు చెప్పింది.

అమ్మ: అవును. నేనలా వున్నాను. అది నేనే. నన్ను నేను అద్దంలో కాదు చూచుకొంది. నన్ను నేను ఇలాగే చూచుకొన్నాను. (*తమ దేహం వంక చూడ్డానికి అమ్మ తమ తలను వంచి చూపారు*) నేను అలా... కేవలం అలా వున్నాను.

అదే మొదటిసారి. ఉదయం నాలుగు గంటల ప్రాంతంలో అనుకొంటున్నాను. అది పూర్తిగా సహజంగా, అంటే నన్ను నేను అద్దంలో చూచుకోలేదు. అది అత్యంత సహజంగా వుంది. నేనేం చూచానో అదే నాకు గుర్తుంది. (*గుండెల దగ్గర్నుండి నడుం వరకూ అని అమ్మ సంజ్ఞ చేసారు*) నేను పలుచటి వలువలనే కప్పుకొని వున్నాను, కనుక నేను చూడగలిగాను. మొండెం అంటే గుండెల దగ్గర్నుండి నడుం వరకూ మాత్రం చాలా భిన్నంగా వుంది. అది స్త్రీదీ గాదు, పురుషుడిదీ గాదు. కాని మనోహరంగా వుంది. నా రూపం చాలా చాలా కోమలంగా, నాజూకుగా వుంది గాని సన్నగా లేదు. చర్మం చాలా తెల్లగా, ఇప్పటి దేహచర్మం లాగానే వుంది. అదొక మనోహరమైన రూపం. అది స్త్రీదో, పురుషుడిదో చెప్పగలిగిన రూపం కాదు. లింగభేదం అంతర్థానమైంది.

(*అమ్మ తమ హృదయస్థానాన్ని చూపుతూ*) ఇక్కడ కూడా అంతే. అంతా బల్లపరుపుగా వుంది. ఎలా వివరించాలో నాకు తెలియడం లేదు. ఇప్పుడున్న ఆకారాన్ని గుర్తు చేసే ఒక బాహ్య రేఖారూపం మాత్రమే వుంది, కానివి ఆకృతులూ లేవు, పురుషునిలాగా కూడా యెత్తుపల్లాలు లేవు. (*అమ్మ తమ హృదయ ప్రదేశాన్ని స్పృశిస్తారు*) చాలా తెల్లని చర్మం, చాలా మృదువుగా వుంది. చెప్పాలంటే అసలు పొత్తి కడుపు పొట్ట లేదనే చెప్పాలి. ఉన్నదంతా నాజూకుగా వుంది.

నేనేం ప్రత్యేక శ్రద్ధ చూపించలేదు, ఎందుకని, నేనదే గనుక. అది నాకు చాలా సహజమైనదిగా అనుభూతి కలిగింది. అలా సంభవించడం ఇదే మొదటిసారి. అది మొన్నటి రాత్రి, కాని నిన్న రాత్రి నేనేం చూడ్డం జరగలేదు. ఇప్పటి వరకూ అదే మొదటిసారి, చివరిసారి కూడా.

సత్ప్రేమ్: కాని ఈ రూపం సూక్ష్మ భౌతికం లోనిది కదా, కాదా?

అమ్మ: సూక్ష్మభౌతికంలో అది ఇతఃపూర్వమే ఉండి ఉండాలి.

సత్ప్రేమ్: కాని అది భౌతికంలోని కెలా వస్తుంది?

అమ్మ: అదే సమస్య, నాకు తెలియదు... నాకు తెలియదు... నాకు తెలియదు. అంతే గాదు, మన కిప్పుడున్న సంక్లిష్ట జీర్ణవ్యవస్థకు సంబంధించినది గాని, విసర్జనా విధానానికి సంబంధించనదేదీ గాని ఎంత మాత్రం లేదు. ఆ రీతిగా అది పనిచేయదు.

కాని, యెలా? ఆహారం యిప్పటికే చాలా భిన్నంగా వుంటోంది అనేది, ఇంకా యింకా అలా తయారవుతుందనేది స్పష్టం. ఉదా: గ్లూకోజ్, లేదా విస్తృతమైన జీర్ణప్రక్రియ అవసరం లేని పదార్థాలు. కాని యెలా, స్వయంగా దేహం మారిపోతుంది? ఆ విషయం నాకు తెలియదు, నాకు తెలియదు.

అదెలా జరిగిందో తెలుసుకోవాలని నేను చూడలేదు. ఎందుకనంటే అది నాకు చాలా సహజంగా అనిపించింది. అందుచేత దాన్ని సవివరంగా విశదీకరించలేను. అది పురుషుని లేదా స్త్రీ దేహం కాదు, అని మాత్రం చెప్పగలను. స్థూలరూప రేఖాకారం దాదాపు ఒక యౌవన వ్యక్తి రూపంలా వుంది. అది (అమ్మ *గాలిలో ఒక రూపాన్ని చిత్రిస్తారు*) మూపుతో, ముందు భాగంతో ఒక మానవరూపాన్ని సూచన మాత్రంగా తెలుపుతోంది. దాన్ని కేవలం సూచిస్తోంది.

నేను దాన్ని చూచాను గాని... నీవు నిన్ను చూచుకొంటున్నట్లుగానే, నేను దాన్ని చూచాను. నన్ను నేను అద్దంలో కూడా చూచుకోవడం గాదది. నన్ను నేను కప్పుకొనడాని కుపయోగించే ఒక పలుచని వస్త్రం లాంటిది అప్పుడు కూడా నా మీదున్నది.

నే నుండే దలాగే. (అందులో ఆశ్చర్యపడవలసిందేం లేదు) నేను సహజంగా అలాగే వుంటాను.

సూక్ష్మభౌతికంలో అది అలా వుంటుంది.

సత్ప్రేమ్: ఒక దాన్నుండి మరొకదానికి మారడమే మార్మిక ప్రక్రియ.

అమ్మ: అవును యెలా? చింపాంజీ మనిషిగా మారడంలో వున్న మార్మికత లాంటిదే యిది కూడా.

సత్ప్రేమ్: ఓహ్! అలా కాదమ్మా! దాని కంటె యెంతో బ్రహ్మాండమైనదిది, ఎంతో బ్రహ్మాండమైనది, ఎందుకనంటే, చింపాంజీకి మనిషికి మధ్య అంతగా భేదం లేదు.

అమ్మ: కన్పించే ఆకారంలో సైతం అటువంటి భేదం కూడా లేదు. (*అమ్మ గాలిలో ఒక రూపాన్ని చిత్రీకరిస్తారు*) భుజాలు, చేతులు, కాళ్లు, ఒక దేహం, ఒక మొండెం వున్నాయి. మనకున్న వాటి లాంటివే. ఒకటి మాత్రం...

సత్ప్రేమ్: అవును, కాని నేను చెప్పేదేమిటంటే, చింపాంజీ పనిచేసే విధానం, మనిషి పనిచేసే విధానం ఒకటే అని.

అమ్మ: ఒకే విధం

సత్ప్రేమ్: అవును బాగానే వుంది. అవి జీర్ణం చేసుకొనేది, శ్వాసించేది, ఒకే రీతిగా వుంటుంది. కాని యిక్కడ...

అమ్మ: కాదు యిక్కడ కూడా శ్వాసించడం వుండాలి. భుజాలు కొట్టొచ్చినట్లు విశాలంగా వున్నాయి. (*సంజ్ఞ*) అది విశేషం. అదీ ముఖ్యం. కానీ వక్షస్థలం స్త్రీది కాదు, పురుషుడిదీ గాదు. కేవలం దాన్ని గుర్తు చేసేటట్లుంది. మిగతాదంతా — పొట్ట, పొత్తికడుపు, మిగతావి — ఒక రేఖాకారం మాత్రమే, బాగా బక్క పలుచని పొందికైన రూపం. మన దేహాల నిప్పుడు ఏ పనుల కుపయోగిస్తున్నామో ఆ పనులకు కాదు అనేది స్పష్టం.

రెండు భేదాలున్నాయి, పూర్తిగా భిన్నమైనవవి. ఒకటి సంతానోత్పత్తి. అదింకెంత మాత్రం సాధ్యం కాదు. రెండు ఆహారం. ఈనాటి మన ఆహారం కూడా చింపాజీలు లేదా ఆదిమ మానవుల ఆహారం లాంటిది కాదు. కాబట్టి ఇప్పుడున్నంత జీర్ణప్రక్రియ అంతా అవసరం లేని ఆహారాన్ని మనం కనుగొనవలసి వచ్చేటట్లు కన్పిస్తోంది... అది కచ్చితంగా ద్రవాహారం కాదు, అలా అని ఘనపదార్థం కూడా కాదు. అదీ గాక నోరు సమస్య కూడా వుంది — దాన్ని గురించి నాకు తెలియదు — మరి దంతాల సంగతేమిటి? నమలడం అనేది సహజంగానే అవసరం లేదు. కనుక పళ్ళు, దంతాల అవసరం కూడా ఎంత మాత్రం వుండదు. కాని వాటి స్థానంలో ఏదైనా వుండాలి. మోము యెలా వుంటుందో కించిత్తు అభిప్రాయం కూడా లేదు. కాని చాల వరకు యిప్పుడున్న దానిలాగా కాకుండా ఉండదనిపిస్తోంది. నిజానికి బాగా మారిపోయేది, శ్వాస — అదే అతి ముఖ్యపాత్ర పోషిస్తుంది. ఆ జీవి దాని మీదే యెక్కువ ఆధారపడ్తుంది.

సత్ప్రేమ్: అతడు బహుశా ఊర్జాన్ని సరాసరి జీర్ణించుకొంటాడేమో?

అమ్మ: చింపాజీకి, మనిషికి మధ్య వచ్చిన మధ్యంతర జీవుల లాగానే. అవును,

బహుశా ఎక్కువ కాలం జీవించలేని మధ్యంతర జీవులు వస్తాయేమో. ఇతః పూర్వం లేనిదేదో సంభవించవలసి వున్నదేమో నాకు తెలియదు.

సత్ప్రేమ్: అవును

(మౌనం)

సత్ప్రేమ్: అది వాస్తవమయ్యే సమయం చాలా దగ్గర పడిందనే ఒక సంవేదన కలుగుతోంది.

అమ్మ: అవును, కాని యెలా

సత్ప్రేమ్: అవును, యెలా, మనకు తెలియదు.

అమ్మ: (అమ్మ తన దేహం వంక చూపుతూ) ఇది మార్పు చెందబోతున్నదా? ఇది మారాలా లేదా గతానికి సంబంధించిన అంటే చనిపోవడం, తిరిగి జన్మించడం అనే సాధారణ విధానాన్ని అనుసరించాలా... నాకు తెలియదు. జీవితం నిరాటంకంగా కొనసాగుతుంది అనేది యధార్థమే, అందుకు తగిన ఉదాహరణలు కూడా వున్నాయి. కాని... నాకు తెలియదు. నాకు తెలియదు.

సత్ప్రేమ్: రూపాంతరీకరణానికి బదులు మరో దేహం ఘనీభవించడం జరుగు తుందేమోననే సంవేదన కొన్ని సమయాల్లో నాకు కలుగుతోంది.

అమ్మ: ఆహ్! కాని యెలా?

సత్ప్రేమ్: ఆ ప్రకియ సైతం మనకు తెలియదు. ఈ దేహం మరొకటిగా అవ్వడానికి బదులు, ఆ మరో దేహం, ఈ దేహం స్థానాన్ని తీసుకొంటుంది.

అమ్మ: అవును, కాని యెలా?

సత్ప్రేమ్: అవును, యెలాగో నాకు తెలియదు.

(మౌనం తర్వాత)

అమ్మ: నిజమే, రెండు రాత్రుల క్రితం నాకున్న దేహం అర్థం చేసుకోగలిగిన విధంగా దర్శనీయం అయితే... కాని యెలా? ధ్యానించాలనుకొంటున్నావా?

(అమ్మ ధ్యానంలో కెళతారు)

మనకేం తెలియదు. 'శూన్యం' ను యెలా తెలుసుకోవడం? ఆశ్చర్యం!

(సత్ప్రేమ్ లేచి వెళ్ళడానికి సిద్ధమౌతుంటే సుజాత అమ్మ దగ్గర కొస్తుంది)

సుజాత: 'రూపాంతరీకరణ' అనే కవితలో శ్రీఅరవిందులు వ్రాసిన మొదటి పంక్తులు మీకు తెలుసుగదా అమ్మా!

నా శ్వాస ఒక సూక్ష్మ లయబద్ధ ప్రవాహమై సాగిపోవు
అది నా అంగాంగముల నొక దివ్యశక్తితో నింపు.

అమ్మ: అవును, శ్వాస చాలా ముఖ్యం. 'అదొక ప్రచండ శక్తి'

సుజాత: 'ప్రచండ శక్తి' అవునమ్మా !

(అమ్మ సుజాత బుగ్గలను నిమురుతుంది)

మార్చి 30, 1972

సత్ప్రేమ్: అమ్మా మీ క్రియాశక్తి అత్యంత తీవ్రంగా ఇప్పుడు పనిచేస్తున్న విషయం మీకు తెలుసా?

అమ్మ: అవును, నాకు తెలుసు, నాకు తెలుసు. ఇప్పుడూ, యెప్పుడూ ఆ దివ్య క్రియాశక్తిని చూస్తూనే వున్నాను. అది 'నా' శక్తి కాదు. అది దైవ క్రియాశక్తి. నేను ప్రయత్నిస్తాను. ఇలా వుండడానికి ప్రయత్నం మాత్రమే చేస్తాను. (*ఒక వాహకంగా అన్నట్లు సంజ్ఞ చేస్తారు*) కేవలం, కేవలం ఒక ప్రసార మాధ్యమంగా సాధ్యమైనంత పారదర్శకంగా, సాధ్యమైనంత నిర్వ్యక్తికంగా ఉండడానికి ఈ దేహం ప్రయత్నిస్తోంది. అప్పుడే దైవం యేం చేయాలనుకొంటే, దాన్ని చేయగలుగుతాడు.

(*మౌనం*)

సత్ప్రేమ్: ఆ విషయం చాలా స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఎందుకనంటే ఏ సమస్యనైనా మీ ముందుంచినప్పుడు తత్ క్షణమే పనైపోతుంది.

(*మౌనం*)

అమ్మ: ఇచటకి నా మొట్టమొదటి రాకకు నిన్నటితో యాభై యెనిమిది సంవత్సరాలు నిండాయి. ఈ యాభై యెనిమిది సంవత్సరాలూ 'దాని కోసం' నేను పని చేస్తూనే వున్నాను. అవతరించే క్రియాశక్తులకు అవరోధం కలిగించకుండా ఉండేందుకు దేహం, అర్థపారదర్శకంగా, పూర్తి పారదర్శకంగా తయారుగావడానికి, వీలైనంత వరకు అభౌతికం గావడానికీ, ఈ యాభై యెనిమిది సంవత్సరాల నుంచీ పని చేస్తూనే వున్నాను.

ఇపుడు, ఇపుడు దేహమే స్వయంగా తన కణాలన్నింటితో సహా దానిని కోరుతోంది. ఇపుడు జీవితంలో దాని యేకైక మహాకార్యం అదే.

ఏ విధమైన వికృతిని కలిగించకుండా తన ద్వారా క్రియాశక్తులు సాగిపోనివ్వగలిగే

సంపూర్ణ పారదర్శక మూలకాన్ని ఒకదాన్ని భువిపై సృజించడానికి ప్రయత్నించాలి.

నవంబరు 8, 1972

ఒక క్షణం సేపు — కొద్ది సెకన్లు మాత్రమే — నాకు అతిమానస చేతన లభించింది. అదెంతో అద్భుతంగా వుంది. దాన్ని గనుక యిప్పుడు చవి చూడడం జరిగితే, మరో విధంగా జీవించాలని తలచనే తలచం అనేది నా కర్థమైంది. మనం ఆ ప్రక్రియలో... (*పిండిని పిసుకుతూ కలబెడ్తున్నట్లు*) శ్రమతో కూడుకొన్న పరివర్తన ప్రక్రియలో వున్నాం. పరివర్తన, పరివర్తన ప్రక్రియ... ఒక విధమైన ఉదాసీనతతో నీవు గ్రహించవచ్చు. (యెలా విశదీకరించాలో నాకు తెలియడం లేదు) కాని ఆదెక్కువ కాలం వుండదు. ప్రామాణికంగా చెప్పాలంటే — అత్యంత కష్టభూయిష్టం. కాని ఆ చేతన యెంతో అద్భుతం తెలుసా! అది చాలా ఆసక్తికరమైనది, ఎందుచేతనంటే సంపూర్ణ శాంతిలో కూడా ఒక విధమైన 'అతి తీవ్ర' క్రియాకలాపం వుంది. కాని అది కొద్ది సెకన్లు మాత్రమే వుంది.

(*మౌనం, అరచేతులను పైకి త్రిప్పుతారు*)

మరీ నీ సంగతి.

సత్ప్రేమ్: అది సంపూర్ణ చేతనేనా?

అమ్మ: అది నమ్మలేనంత అత్యద్భుతం. సమస్త వ్యతిరేకతలను సమం గావించేటంత నమ్మలేని అద్భుతం. అవును, ఒక సంపూర్ణ అలౌకిక క్రియాకలాపం... పరిపూర్ణ శాంతితో కలిసి వుంటుంది. కాని ఇవి కేవలం మాటలే.

(*మౌనం*)

సత్ప్రేమ్: 'దానితో' సంపర్కం పెట్టుకొనేందుకేది సహాయపడ్తుంది? అన్నీ దాటి అచటికి చేరుకోడానికి, అచట వుండడానికి సరిగ్గా ఏది కారణం?

అమ్మ: నాకు తెలియదు, కారణం, నేను సదా — నా చేతన 'మొత్తం', దేహచేతనతో కలిపి యెల్లపుడూ ఆ వైపు... (నివేదన చేస్తున్నట్లు సంజ్ఞ) అని దైవం అనుకొంటున్నదానికి (నివేదన). అది కూడా 'ప్రయత్నం' లేకుండా, అర్థమైందా?

సత్ప్రేమ్: అవునవును.

(*అమ్మ తమ అంతరంగంలో మునిగిపోతారు*)

అనువాదం: కె. వి. రావు

ఫిబ్రవరి 28, 1973

అమ్మ: ఎలా వున్నావు

సత్ప్రేమ్: నాకు బాగా తెలీదు.

అమ్మ: అంత బాగా లేవా?

సత్ప్రేమ్: నాకు తెలీదు.

(అమ్మ నవ్వుతారు)

సత్ప్రేమ్: ఏ మార్గంలో నడుస్తున్నామో, అది ఏమాత్రం తెలియనట్లుగా వుంది.

అమ్మ: నాకూ తెలియదు!... నాకూ తెలియదు.

కాని అది ఒక ప్రయోజనాన్ని ఆశించి జరుగుతోందని తెలుసు. అది ఒక ప్రయోజనం కోసమని నాకు తెలుసు, అందుకే నేను విచారించటం లేదు. మనం దాన్ని మనసు ద్వారా తెలుసుకుంటాం — అది పూర్తిగా నిరర్ధకమైనది. శ్రీఅరవిందులు చెప్పినట్లుగా అది అసత్యం నుంచి సత్యం వైపు కొనసాగుతుంది. అయితే, అతి మానసం సత్యం నుండి సత్యం వైపు కొనసాగుతుంది. దానికి ఈ మానసిక పద్ధతితో ఏమాత్రం సంబంధం లేదు. అది నాకు తెలుసు. నేను సంపూర్ణంగా నిశ్చలంగా నున్నప్పుడు, ఇక్కడ ఎవరూ నా ఏకాంతాన్ని భంగపరచనపుడు — అప్పుడు... (అమ్మ కళ్లు మూసుకుంటారు) ఓ రకమైన స్థితి వస్తుంది... అది క్రమంగా పెరిగి ఓ విస్తృత ప్రకాశంలోకి ... (అమ్మ నిశ్శబ్దంగా నవ్వుతారు) ప్రవేశిస్తావు... అక్కడ ప్రశ్నకు చేటు లేదు.

(అమ్మ సత్ప్రేమ్ చేతులను తీసుకుని మళ్ళీ ఆ స్థితిలోకి వెళతారు)

Vol. 13, p. 369

మార్చి 31, 1973

సత్ప్రేమ్: ఆ నూతన చైతన్యం గురించి, నేను ధ్యానమగ్నమైన లేక ఉదాసీన వైఖరిని తెలుసుకోగలను., కాని దాని యొక్క చైతన్యస్థితిని లేదా క్రియాశీల అంశాన్ని అంత బాగా తెలుసుకోలేను. అది ఏ విధంగా పని చేస్తుందో బాగా

తెలుసుకోలేను — దాని ధ్యానమగ్న స్థితిని అర్థం చేసుకోగలను. కాని అది ఎలా పని చేస్తుంది?

అమ్మ: నాకు తెలీదు. దానిని గురించిన ఊహ కూడా లేదు.

సత్ప్రేమ్: మీరు పని చేస్తారా లేక ఆ చైతన్యంలో ఉంటారా...

అమ్మ: అవును నేను పని చేస్తాను. నీవు అడిగిన దాంట్లో అర్థమేమిటి? ... అవును, నేను పని చేస్తాను!

సత్ప్రేమ్: ఉదాహరణకి మీరు అంతర్ముఖమైనపుడు, అంతరంగంలో లీనమైనపుడు...

అమ్మ: నేను అప్పుడు మరింత మెరుగ్గా పని చేస్తాను — నేను అంతర్ముఖమైనట్లుగా కనిపిస్తాను. కాని అది కాదు. అందరూ ఆ పొరపాటే చేస్తారు.

సత్ప్రేమ్: అవును, నేను పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్నాను.

అమ్మ: నేను ఆ విధంగా ఏకాగ్రతలో ఉన్నపుడు, నేను అంతర్ముఖమైట్టు కాదు, నేను మరో రకమైన చైతన్యంలో ఉన్నట్టు దాని అర్థం.

అది చాలా విస్తృతం... విస్తృతం... విస్తృతం... విస్తృతం

సత్ప్రేమ్: అవును, అయితే ఆ చైతన్యం యొక్క క్రియాత్మకత వైపు నేను తెలుసుకోలేనిది...

అమ్మ: కాని దానికి మరో వైపు లేదు! అది ఒక చైతన్యం (*పైనుంచి వత్తిడి ఉన్నట్టు సంజ్ఞ*)... దానికి ఏ వైపు లేదు, అది ధ్యానమగ్నం గాని, క్రియాత్మకం గాని కాదు — అది ఒక చైతన్యం... (*పై నుంచి వత్తిడి ఉన్నట్టు సంజ్ఞ*) ఈ ప్రపంచంపై వత్తిడి తెస్తున్న ఓ చైతన్యం.

(నిశ్శబ్దం)

చూడు, నువ్వు దాన్ని మానసికంగా అర్థం చేసుకుందామని చూస్తున్నావు, అది సాధ్యం కాదు — అసాధ్యం. నీవు ఆ చైతన్యంలోకి ప్రవేశించినపుడే అది ఏమిటో తెలుసుకోగలవు. దానికి ధ్యానమగ్నం కావడం, లేక క్రియాశీలం కావడం, కాని అంతర్ముఖం గాని బహిర్ముఖం గానీ లేవు — అదంతా మరోదాని చేత ఆక్రమించ బడుతుంది — దాన్ని నేను వర్ణించలేను... దాన్ని వర్ణించడానికి మాటలు చాలవు.

సత్ప్రేమ్: ఉదాహరణకి, వ్యక్తిగతంగా, నేను ఆ చైతన్యంలోకి వెళ్ళాలని

ప్రయత్నించినపుడల్లా, నాకు ముఖ్యంగా కలిగే అనుభవం ఉనికి లేకపోవడం.

అమ్మ: ఆహా! అది కాదు!

సత్ప్రేమ్: నేను అనేది వ్యక్తిగతమైన ఉనికి లేకపోవడం.

అమ్మ: అది కాదు...

సత్ప్రేమ్: అది విశాలమైనది, విస్తృతమైనది, కాని అక్కడ వ్యక్తి మిగలడు, వ్యక్తిగతమైనది ఉండదు.

అమ్మ: కాదు, అలా ఉండదు — నాకు అదంతా గతంలోనిది — (నిశ్శబ్దం) అవును, నీవు అనేదేమిటో నాకు అర్థమయింది....

Vol. 13, p. 384

ఏప్రిల్ 11, 1973

... అమ్మా, ఈ ఏప్రిల్ 24 దర్శనానికి మీరు మాకొక సందేశం ఇవ్వాలి.

(కొంత నిశ్శబ్దం తరువాత)

అమ్మ: నాకు ఈ ఆలోచన వస్తున్నది.

మానవచైతన్యాన్ని అధిగమించి,

మాటల నధిగమించి,

ఓ సర్వోత్కృష్ట చైతన్యమా.

— విశిష్ట వాస్తవమా,

మార్పులేని పరమ సత్యమా... (అమ్మ దాన్ని సవరించి)

దివ్యసత్యమా...

Vol. 13, p. 398

అనువాదం: సత్యవాణి